

100 POEMS BY J.A. DÈR MOUW

Translated into English

by

John Irons

in collaboration with

Ben Bal

It was not until late in life that Johan Andreas dèr Mouw (1863–1919) started to write the poems which came to be published posthumously in two volumes in 1919 and 1920. Before that, he had written about classical Antiquity and, in particular, philosophical subjects.

Irrespective of whether it was his scholarly prose or his poetry, however, the same themes recur throughout his work. This probably comes from the fact that Dèr Mouw's whole life was a quest in search of a philosophy of life that could interpret the relationship between himself and the world around him in a way he found plausible.

As early as in his doctoral thesis *Quomodo antiqui naturam mirati sunt?* ('How did the Ancients admire nature?'), dating from 1890 and written in Latin, Dèr Mouw looked longingly back to the earliest Greek civilisation, when man still formed a unity with the nature around him. Between the individual and the world there was, then, a mystical bond. Subsequently, according to Dèr Mouw, this sense of unity was lost and there arose in Western man a painful awareness of loss that also entailed a deep nostalgia for the time when he was still able to consider himself part of the nature that surrounded him.

After completing his studies, Dèr Mouw was appointed a teacher of classical languages at the grammar school in Doetinchem in 1888. Alongside his teaching, he increasingly devoted himself to philosophy, and in particular to epistemology.

In this branch of philosophy, the relation between the perceiving subject and the perceived object plays a major role. An important problem that Dèr Mouw felt himself to be confronted with when studying epistemology was the search for a refutation of solipsism. In this variant of idealistic philosophy, where things are pushed to their ultimate extreme, objects are viewed as solely being conceptions of the perceiving subject and as not corresponding to a reality existing outside that subject. This conception leads to existential anxiety: if the world around him does not exist, man is doomed to live in absolute loneliness. Dèr Mouw tried to overcome this fear and to bridge the chasm between himself and the world around him.

The first attempt made was his *Het absoluut idealisme* (Absolute Idealism, 1905), a philosophical treatise. This and his second book *Kritische studies over psychisch monisme en nieuw-Hegelianisme* (Critical studies of psychological monism and neo-Hegelianism, 1906) did not find many readers, or lead to the career he wished for in academic philosophy. As a result of this, he suffered a mental crisis in 1910. Partly because he suddenly began to write poetry, he managed to overcome this crisis.

In 1916, he published an article 'Misbruik van mystiek' (Misuse of mysticism), which can be read as his poetic programme. In this essay Dèr Mouw referred to the fact that philosophy is inclined to systematise what in reality is based on personal, non-rational, emotional or aesthetic experiences. His own mystical experience of unity with the outside world was thus also impossible to be classified in a system – it could only be articulated in the form of poetry.

This mystical experience led to the insight that the entire world and all phenomena in it are a manifestation of one and the same divine force. The fearsome chasm between the individual and reality around him is thus gone: the opposition between the perceiving subject and perceived objects falls away through the realisation that everything derives from and co-exists in one and the same creative being that resolves all antitheses and dualisms.

In formulating this insight, Dèr Mouw had recourse to ancient Indian philosophy, which, in his opinion, was free of the system coercion and the ethical tendency of Western philosophy and Christianity. In the *Upanishads*, the religious texts written in Sanskrit c. 800–500 BC, he found the terminology best suited to expressing his insights. The all-uniting divine force is there designated as Brahman, an impersonal divine Being that is both transcendent – existing outside space and time – and immanent – visible in earthly phenomena.

During his time as a student, Dèr Mouw had been influenced by the poetry and the notions of the *Tachtigers* (Men of the Eighties), a group of young Dutch poets and writers who made an attempt around 1885 to renew the antiquated and stagnant Dutch literature and culture of the time. The poets of this group were greatly inspired by English Romanticism, particularly by the work of Shelley and Keats. They had a preference for the sonnet form and often took their images from nature or from classical Antiquity. Dèr Mouw followed them in this at a much older age: many of his poems are sonnets, he had a great admiration of Shelley and he also made use of the classics as a source of inspiration. Moreover, visible nature plays an important role in many of his poems.

And yet Dèr Mouw is certainly no follower of the *Tachtigers* as a poet. His poetry is unique because of a number of distinctive features that to a great extent can be traced back to one aspect of his newly acquired view of life: the fact that in and through Brahman all apparent antitheses are resolved. This means that literally everything can be subject matter for his poetry. Dèr Mouw uses concepts and terms from the natural sciences and the latest technology, but also simple, everyday conceptions and images. It is also evident in his use of language: elevated phrases and expressions alternate with common, everyday language in a way that was completely unusual in the poetry of his contemporaries.

In Dèr Mouw's poetry, nature is more than just visible beauty: it is a dazzling yet purposeless self-realisation of Brahman. A number of his poems reveal his preference for the heathland landscape of Gelderland and the Veluwe. Here, purple – the colour of the heather – plays a special role, symbolising not only distress but, as the colour of the firmament, also referring to the cosmos as Brahman's greatest revelation. Dèr Mouw also often makes use of the rugged mountain landscapes of Norway and the Swiss Alps, his favourite countries for holidays, as a backdrop for his poems.

In his oeuvre, poems in which he recalls memories from his youth have a special place. That period was a time of happiness for him, since as a child he grasped unconsciously the unity of everything in Brahman – an insight that he later lost and only with difficulty was able to recapture.

There are also quite a few poems in his poetry that have poethood or the emergence of poetry as their subject. The two images that are regularly employed in such poems are those of the butterfly and the aeroplane. The butterfly, with its two large and two small wings, and the aeroplane, with its two wings and smaller tailplanes, both refer to the quatrains and tercets of the sonnet.

Partly because of this type of imagery, Dèr Mouw has in the past been considered a symbolist. That, however, is only partially true: in Dèr Mouw there is none of the ambiguity and suggestiveness that are recurring features of symbolist poetry. In his sonnets he often takes an image in the quatrains that he then applies in the tercets. Practically all of his images and symbols ultimately refer to Brahman as the core and the origin of everything that exists. On that basis, and for want of a better term, one might perhaps call him a philosophical poet.

When Dèr Mouw died, he was commemorated in the periodicals by the Tachtigers, who regarded him as a kindred spirit. He was on the point of being consigned to oblivion when a young critic, Menno ter Braak, wrote an admiring essay about him in 1925. This admiration expressed by the subsequently authoritative Ter Braak ensured that Dèr Mouw was not forgotten, although his flock of admirers remained small in number. Around 1970, he was subsequently rediscovered by a number of young poets who valued him not least for his irony and clarity of language. Right up to the present day, Dèr Mouw is considered to be a great, and to a certain extent still underestimated figure in Dutch literature.

Anyone making the acquaintance of the poetry of Johan Andreas Dèr Mouw (1863-1919) for the first time must take care not to feel giddy – he has left the mainland behind and is now voyaging in a delirious vessel with stars and sputtering light, clouds and antediluvian birds whirling around him. At one moment, he has the feeling of being lifted high up towards an endlessly receding firmament – the milky way is his hair – at the next, of being crushed beneath the booming spray of the waves. The small craft comes dangerously close to the cliffs and looks as if it will be washed ashore; at other times it fights back like an ocean liner at full steam. Left and right of it sea mines explode, the reader-argonaut is hard put to it to stay planted with both legs on board ship – himself now turned into sea and air.

The strange power of Dèr Mouw's poetry captivates, even though much of the exact interpretations may initially elude you and you have not yet immersed yourself in the numerous articles that have been written about its philosophical backgrounds: his poems spin their web around you, they rock you, they seize you. You feel: here a lightning slinger is hurling one bolt after the other at you, here – in poem after poem – someone is holding up the fragments of a broken world bowl against the sunlight, in so swift and monomaniac a way that the bowl still appears to be whole. Individual film frames that, combined, convey the impression of motion. You yourself become electrically charged by the energy that everywhere seeks to burst out of the constraints of the rhyme and the sonnet; and after reading, you are changed for good. You are bewitched.

Johan Andreas dèr Mouw was a classical scholar, a Sanskrit scholar, philosopher and mathematician. All the knowledge of the world had entered his head. He was 'by inclination and habit' a theorist. In his 41st year, in 1904, he wrote: 'All my life those who loved me have spared me every possible practical exertion. I have associated with few people and talked to those I have associated with – and who were almost without exception friends of mine, not just acquaintances – about the things that interested me and that thus lie far removed from everyday life. As a theorist, I first understand states and events when I examine them closely and calmly; in real life I completely lack the rapid overview that immediately grasps the situation, sees clearly what is taking place and what sort of action ought to be taken. As an impractical person, I rely on my wife and my friends when it comes to practical matters, the more so because as a result of my vehemence I normally ruin even more than I would do by mere clumsiness alone.'

Dèr Mouw did not start to write poetry until his 50th year, in 1913. The poetical eruption lasted for six years, until his death. He never got to see the publication of his first collection *Brahman*, although he had corrected the proofs and selected the cloth for the covers (in 'tragic purple', the colour of grief). And in his poems the rapid, clear look reigns supreme, his vehemence is master and his impracticality a jewel.

Dèr Mouw had discovered the unity of the self and the world in Brahman. To the first collection – on the title page beneath his name, the name of 'real life', of the old dualistic reality – there stands his new name: Adwaita, 'free from duality' – he added three mottoes: the 'you are THAT', one by the 17th century mystic Angelus Silesius ('Ich bin so groß als Gott: Er ist als ich so klein'), and one from the Indian Upanishads:

‘I am Brahman.

The Eternal is seeing, not seen, hearing, not heard, comprehending, not comprehended, knowing, not known. –

The cosmos is woven into that Eternal.

Yes, that great, unborn World-Self does not grow old, is immortal, fearless, is the Brahman. Yes, the Brahman is fearless. Yes, he who knows becomes that fearless Brahman.’ [...]

In Brahman, all antitheses are resolved, there is a unity between high and low, past and future, fabric and loom. The poet attempts all the time to evoke and secure this ecstasy *completely* in his poems. Jubilant pride and self-awareness alternate with grief and defiance, since the poems ultimately represent nothing more than facets of that ecstasy, sparks of the all-consuming fire. Hence the constantly repeated, sometimes erotically slowly advancing and entwining, at other times machine-gunning attempts; hence also the inescapable power and internal unity of the entire work, no matter how torn the life of Dèr Mouw himself may have been. [...]

Everything is suitable for Brahman poetry: the narrowness of a needle and the broadness of the Milky Way, the Norse saga and Greek mythology, the spiritualised and the erotic, the ascetic and the parasite, the child and the old man, the macrocosm and the microcosm, the grandest and the simplest. ‘Full of God and tiny pancakes’, ‘Orion and a child’s tear’, ‘Sun, Bach, Kant, and her calloused hands’. And everything exists in this both lost and regained paradise next to each other and intertwined in each other; everything is one woven fabric and is one with the weaver.

This makes Dèr Mouw the *poet* – to use a disrespectful expression – a juggler of stars and soap bubbles. This cosmic tumbling, this chaos could only be poured into a strict poetic form to obtain power [...]. If the energy is too great, the poem itself, with a punctuation mark, can flow over into the next one – but the form remains. Only in the straitjacket of the sonnet could chaos become clarity, the dithyrambic become comprehensible. As a mathematician, Dèr Mouw knew the fascination of form, and as a scholar of Sanskrit the power of number in poetry. You sometimes can’t help getting the impression of a childlike-happy: ‘Hey, look at what I can do...!’

These expressionistic sonnets are no sloppy, sing-song poems: hop-step-and-jump leaps, inversions, faltering hesitations and breakaways [...] *as if it could only read like that*, bear witness to the charge residing in these accumulators – one by one, suns that can be looked at with the naked eye. Organ music in speech. Wagner symphonies in correspondence style.

Nothing is old-fashioned about this poetry, everything is as new as on the first day of creation. Perhaps what the most striking thing about them now [...] is: that his poems constantly grow older and younger at one and the same time.

GERRIT KOMRIJ (http://en.wikipedia.org/wiki/Gerrit_Komrij)

Door kelken van onwezenlijk kristal
 schijnt de ondergrond van tragisch paars-fluweel.
 Onzichtbaar is de lamp; langs iedre steel
 hangt, smal en stil, een zonn'ge waterval.

Melkwegen welven; nevels, overal;
 en sterrebeelden flikk'ren, puntig geel:
 boven 't diep-werklijk paars tilt, irreëel,
 iedere kelk, een spieglen niets, 't heelal.

Zo zie ik, fijngeslepen, diafaan,
 boven 't verdriet dat doorschijnt, zwevend staan
 't kristalwerk van mijn verzen, rein en koel:

tot wereldnevel van stemming vervloeid,
 tot flikk'rende gedachte ineen gegloeid,
 zie 'k overal eenzelfde Godsgevoel.

Through cups of insubstantial crystal gleams
 the tragic, purple-velvet background pall.
 The lamp's invisible; a waterfall
 hangs sun-lit down each stem in still, small streams.

Milky ways arch; nebulae intersperse;
 the constellations' flickering yellow shifts:
 above the deep-real purple each cup lifts,
 unreal, a mirroring void, the universe.

So I see floating – facets fine and smooth,
 diaphanous above translucent grief –
 the crystal of my verses, cool and clear:

melted into world-nebula of mood,
 merged into flickering thought of high relief,
 I see one same God-feeling far and near.

'k Maak in gedachten vaak een bedevaart:
dan sta 'k weer op de plek, die zomerdag,
waar ik door de eikenlaan je komen zag;
als relikwie heb ik dat beeld bewaard:

uit zonn'ge bomen dropte op zonnige aard',
overall neer de zonn'ge vinkenslag;
'k zag op jouw goed gezicht die blije lach,
en 'k dacht op eens: 'Ben ik die liefde waard?'

En één ding weet ik: als jij dood mocht gaan,
zal 't zijn, als stond ik weer in de eikenlaan,
toen jij zou komen met jouw lief gezicht.

Dan wordt die zomerdag, zolang voorbij,
een vizioen van toekomst, waarin jij
mij staat te wachten in onwerelds licht.

This mental pilgrimage I often make –
I'm standing once more at the spot where you
through summer's lane of oaks came into view;
a cherished image I will not forsake:

from sunny trees down onto sunny earth
the sunny finches' end-trills dripped apace;
I saw the happy smile on your good face,
and thought: 'That love's more, surely, than I'm worth.'

And one thing's certain: should you die, again
I'll seem to be there in that oak-lined lane,
watching you coming with your face so dear.

Then will that summer's day long gone from sight
become a vision of the future, where
you wait for *me* in an unworldly light.

Dof violet is 't west en paarsig grijs.
 Nog wandel 'k door het zwaar berijpte gras,
 en hoor naast me op de vaart het fijn gekras
 van schaatsen over 't hol rinkelend ijs:

ik heb 't gevoel, of 'k op 't bevroren glas
 cirklend, zwevend, zwenkend op kunst'ge wijs,
 met 't buigend bovenlichaam daal en rijs:
 't is in mijn rug, of 'k zelf op schaatsen was.

Zo hoop 'k dat, langs wiens geest mijn verzen glijen,
 alleen, in paren, of in lange rijen,
 schomm'lend op maat en rijm van hollands staal,

dat hij de wind, die mij droeg, zelf hoort waaien,
 en 't fijn slierten en 't heerlijk brede zwaaien
 voelt van zijn eigen stemming in mijn taal.

Dull mauve and purple-grey the western skies.
 I'm walking still through frost-encrusted grass,
 and hear on the canal close by the harsh
 thin scrape of skates on hollow-tinkling ice:

and on the frozen glass it feels as though,
 circling, floating, swerving with artful skill,
 bent from the waist, I rise and fall at will:
 my back feels as if skating made it flow.

I hope who thus can feel my verses glide –
 alone, in pairs, or rows that stretch out wide,
 rolling on pulse and rhyme of prime Dutch steel –

that he the wind that bore me can hear playing,
 and in my words the marvellous broad swaying
 and sliding of his spirits too may feel.

Onwillig willig blind voor wereldglans
 kroop 'k, rups, door 't filosofisch oerwoud graag:
 door wijd, mefitisch duister woei geen vlaag,
 boorde geen schoonheid, scheef, haar zonnelans;

drad'rig, soms-geurig Duits, steeds-kleurig Frans
 vulde met vezels mijn beger'ge maag,
 afschrikkend vaak, vaak lokkend mijn geknaag:
 Baumgarten, Fichte, Strauss en Rosenkranz.

Toen kwam, stormend, mijn najaar; en ik spon
 uit eindeloze vaalheid van verdriet
 me een wereld-buitensluitende kokon;

en wachtte stil. Tot ik de pop verliet.
 Nu vlinder 'k door natuur en eigen lied,
 Uw koninginnepage, O Brahmans Zon!

Unwilling-willing blind to world's bright dance,
 through wildwoods of ideas I grub-like crept:
 through reeking, murky reaches no wind swept
 no beauty pierced, askew, with sun-forged lance;

full-coloured French and German's stringy plants
 with fibres filled my caterpillar maw;
 daunted and tempted, I set out to gnaw:
 Baumgarten, Fichte, Strauss and Rosenkranz.

My autumn stormed upon me; and I spun
 a thick cocoon from endless, drab distress
 to shut the world out. Silently and long

I waited. Till I left the chrysalis
 and flit through nature now and my own song:
 Your yellow swallowtail, Oh Brahman's Sun!

'k Zend, imker, dikwijls mijn gedachtenschaar
 uit zwermen, als de nacht te schitt'ren staat
 van werelbloemen, die ontluiken laat
 de Grote Ziel, ontzaglijk visionair.

'k Ben vreemd in elke aanwezig en vergaar,
 wat mij van eeuw'ge essentie tegenslaat:
 zo geurt dan in mijn ziel, een honingraat,
 de witte roos van Berenike's Haar.

Mijn liefde leidt hun halfbewuste zwerm
 naar sterreperken langs de Melkwegberm,
 mijn pauwoog, mijn mystische nachtkapel:

zij dragen naar hun huis de heil'ge vracht,
 en kneden uit mijn woorden, wit en zacht,
 mijn verzen samen, cel naast sterlichtcel.

I, beekeeper, oft send my host of thoughts
 out swarming, when the night stands glitt'ring clear
 with world-flowers, which the Great Soul lets appear
 and bloom, that visionary vast and fraught.

I'm strangely present in each one out there,
 and cull eternal essence as they roam:
 into my soul, a scent, a honeycomb,
 the white rose found in Berenice's hair.

The semi-conscious swarm my love lets stray
 to star-beds bordering the Milky Way,
 my peacock, mystic moth in night's deep well:

they bring back to the hive their sacred load,
 then from my words, both white and soft, they mould
 and form my verse, cell next to starlight cell.

't Is nacht. 'k Zit op de hei. Nergens geluid.
 Over me staat, als transparant kristal
 rondom een oude berggod in zijn hal,
 een halve bol van stilte, die me omsluit:

'k hoor, hoe heel ver een lang gillende fluit
 een tunnel boort; mijn berg kraakt overal.
 Een blaf, ginds, hakt een gat; en recht en smal
 knapt een spleet open, tot mijn oor hem stuit.

'k Hoor 't levend bloed, dat in mijn slapen gonst –
 Neen: 't is het hart van de aarde: het trilt, het bonst,
 of 't niet de god uit zijn verdoving wekt.

Om goed te luistren, doe ik de ogen dicht,
 maar 'k word gehinderd nu door 't sterrelicht,
 dat tikkellend door fijne gaatjes lekt.

It's night. I'm on the heath. Nowhere a sound.
 Above, like a transparent crystal wall
 round an old mountain god within his hall,
 a hemisphere of silence, all around:

I hear far off a whistle shrill and clear
 boring a tunnel, rock creaks everywhere.
 A bark, there, hacks a hole; a straight and hair-
 line crack splits open, till checked by my ear.

I hear live blood, making my temples buzz –
 No: it's the earth's own heart: it quakes, it thuds,
 enough to rouse the god from his deep doze.

To listen better, I shut both eyes tight,
 but I'm prevented by the stars' bright light
 that trickles through a sieve of tiny holes.

Blond kindje speelt piano. Plechtig staan,
als was 't een kerk, twee kaarsen. 't Is, als ragt
't Verleden blauw nevelend op, en tracht
naar lichte kring van 't Nu terug te gaan.

Als kwam 't van ver, hoor 'k de oude stukjes aan,
waar zalig Mozart's kindervroomheid lacht,
en uit berijpte grasjes, rits'lend zacht,
zilv'ren getinkel glipt langs straal van maan.

Vroom kijkt mijn kindje naar het notenblad –
't is plots'ling, of ik 't vaak gezochte vind,

alsof mijn moeder daar te spelen zat,
en 'k zelf weer was gelovig-luist'rend kind;

en 'k zie door tover van die oude wijs
mijn moeder jong, en mijn kindje oud en grijs.

A blond child plays the piano. And a brace
of solemn, churchlike, flanking candles gleam.
The Past like some blue swirling mist would seem
to seek the Now's bright halo at a chase.

As from afar, I hear the rippling scale
where Mozart's pious child's smile's borne aloft,
and from hoar-frosted grass stems, rustling soft,
a silver tinkling glides on moonbeam trail.

My child's so pious gaze is on the score –
and all at once, what's often sought seems found,

as if my mother played there as before,
and I, a trusting child, now heard the sound;

and through the magic of that ancient air
my mother's young, my child has greying hair.

't Is laat al in de nacht. Doodstil is 't huis.
Niets hoor 'k dan klokgetik en gasgesuis.

Met dwaze drukte zie 'k de slinger gaan,
opglanzend, doffer glimlicht, af en aan.

't Is, of me in 't kleine, domme ding verscheen
de wijze tijd, en ernstig knikte: Neen.

De tafel ligt vol opgeslagen boeken:
mijn leven heb 'k vermorst met wijsheid-zoeken.

De bladengolving lijkt een sneeuwbergketen,
de kille toppen van het menslijk weten.

In 't laagland hoopte ik 't uitzicht-boven wijd:
steeds wijder welfde zich de oneindigheid.

In blauwe slierten hangt sigarendamp
als vage mijmeringen om de lamp;

koud valt het licht uit grijs omwolkte kap
op sneeuwgebergt' van starre wetenschap.

Zo zat ik iedere avond, jaar na jaar;
aan kennis heette ik rijk, ik bedelaar.

En 't was, zooals men vaak in dromen ziet:
Je móét iets vinden, en je kunt het niet.

'k Ga naar 't balkon: lichtkevers op de landen,
zie 'k hier, daar, ginds, angstige lichtjes branden.

It's stock-still in the house. Dawn's drawing near.
The clock-tick and gass hissing's all I hear.

The pendulum seems madly on the go,
it flares up, gleams more dully, to and fro.

In this small, stupid thing I seem to see
wise time nod earnestly its No at me.

The table's full of opened books I've pondered:
through seeking wisdom all my life I've squandered.

The arching pages look like snowy peaks,
the chilly heights of knowledge that man seeks.

In lowlands I'd envisaged a wide view:
infinity stretched further, grew and grew.

Around the lamp cigar-smoke's bluish trail
coils like vague reveries to no avail;

from smoke-wreathed lampshade the dull light falls chill
on snowy peaks of science stiff and still.

I sat thus every evening, year by year,
in knowledge rich, a beggar though, I fear.

It was as is so often seen in dreams:
you must find something, but you can't, it seems.

Out on the balcony, where'er I turn,
here, there and yonder, fireflies' scared lights burn.

Glimwormpje Blijdschap, waagt het op te zweven,
spartelt zich dood in 't smartenweb van 't leven.

Ontzaglijk straalt Orions majesteit.
Ik haat, haat, haat zijn ziellooze eeuwigheid.

Glorie van werelden, wat gaat ze me aan?
Die 't meest me liefhad, heb 'k verdriet gedaan.

't Geluk van 't leven heb ik niet geteld:
die 't meest ik liefhad, heb ik 't meest gekweld.

'k Had eens een troost: die ik heb liefgehad,
bewaart de herinn'ring als een heil'ge schat.

En borende seconden knaagden stuk
beider herinn'ring, en mijn grootst geluk.

Tot berusting is ook die smart vergleden.
Dof hoor 'k de zee; ver, als het dood verleden.

En 'k ga weer zitten; luister naar het gas.
En 't is zoo vreemd: net of 'k een ander was.

Onwerkelijk staan de dingen om me heen.
Het gaslicht suist. De slinger knikt van Neen.

Glowworm Gladness dares rise into the air,
thrashes till dead in life's pain-web up there.

Orion shines in its vast majesty.
I hate, hate its soulless eternity.

The worlds' vast glory brings me no relief.
The one who most loved me I caused great grief.

And happiness in life I never earned:
the one I loved most I most cruelly hurt.

I had one solace once: that love of mine
keeps the fond memory as a sacred shrine.

Deep-boring seconds gnawed through, did destroy
what both remembered, and my greatest joy.

Pain's slid to resignation within me.
Like the dead past, far off, I hear the sea.

I sit down once again; the gas-hiss swells.
Oddly, it's as if I were someone else.

Things seem unreal around me. Just the glow
of gaslight. The pendulum nodding No.

(BLOEMENFEEST)

Beweeglijk bloemperk op stil blauw kanaal,
flikkeren, fel, hupp'lende zonnestippen,
soms plotselinge lis met gouden slippen,
soms gouden pijlkruid, plotsling vertikaal:

magisch onzichtbaar zijn ze, als ze overwippen
van top naar rimpeltop; een enkele maal
zie je, als een slangetje, een rankende straal,
glinstrend en glad, tussen twee golfjes glippen.

Vijand'ge, grauwborstlige huivringvlek
schiet toe, om met kwaadaard'ge schaduwbek
't fanatisch fonkelende feest te storen:

matzilveren klokjes dobb'ren overal,
een gouden-regen drijft op 't blauw kristal;
en 't bloemperk danst, gedruisloos, als te voren.

(FLOWER PARTY)

Lively flowerbed on the canal's still blue,
the sun-specks, vivid and frolicsome, flicker,
now sudden irises, dressed in gold knickers,
now up-flipped arrowheads, golden in hue:

they're conjured from sight, fast-darting and zipping
from top to ripple-top; when they're at play,
you once glimpse them, snake-like, a twining ray,
glinting and greasy, between two waves slipping.

A hostile, grey-bristling, shuddering blot
bounds forward with shadow-beak grimly squat
to disturb the frenziedly sparkling floor:

dull-silver harebells all bob there afloat,
a golden rain drifts on blue-crystal moat;
and the flowerbed dances, noiseless once more.

BAL

'K zag de aarde zwenken op 't planetenbal,
 en achter haar wapperde groen en breed
 het witomzoomd fluweel van 't slepend kleed
 en luchtig woei 't kant van zijn golvenval;

zelf zong tot dansmuziek ze orkaangeschal,
 en, uit het wolkend zwart van haren, reet
 bacchantisch zij de naalden los en smeed
 't rinkelend goud door wijddav'rend heelal:

toen hielden, ver, in diepten van de zaal
 de statige quadrilles even stil;

en oude zonnen schrokken bij de pret
 van 't dartel kind, dat altijd schertsen wil.

En ernstig fluist'rend saam in sferentaal,
 dansten ze voort hun wereld menuet.

BALL

I saw the earth wheel at the planets' ball,
 and fluttering behind, a wide green lane,
 the white-fringed velvet of her trailing train,
 with gently lapping waves its lace's fall;

a hurricane as dance music she rolled,
 and from her billowing black locks she wrung
 out hair-pins unrestrainedly and flung
 through roaring universe their tinkling gold:

then, in the far-off corners of the room
 the dignified quadrilles froze on the spot;

and old suns started, at the jest played by
 the skittish child who likes to joke a lot.

And, muttering grave sphere-words, did resume
 their planetary minuet on high.

Doorschijnende halve bol van nevel, ligt
 over het kerkplein, iedere lamp een maan,
 't elektrisch violet; schaduwloos gaan
 de mensen, zwart het lijf, vreemd wit 't gezicht;

de toren als een vinger opgericht
 uit lage schemering van mensenwaan,
 teruggetrokken en afwijzend, staan
 de middeleeuwen naast 't elektrisch licht.

Zoekende lopen de gedachten rond
 op 't eng bewustzijnsplein, en keren om,
 elk de eigen weg, of zij de waarheid vond;

en ontzaggelijk rijst op de achtergrond
 van iedere ziel afkeurend, wachtend, stom,
 het angstig donkere blok van 't christendom.

Across the church square lies (each lamp in space
 a moon, translucent hemisphere of mist)
 the electric violet; people, shadowless,
 pass – black of body, strangely white of face;

the spire like a finger held up high
 out of low twilight of man-made delusion;
 in all of their rejection and seclusion
 the Middle Ages join the electric light.

Searchingly, thoughts are moving to and fro
 on this tight square of consciousness, all go
 their separate ways, to where truth just might be;

and vast against the background of each soul
 there looms dismissive, waiting, mute and cold,
 the grim dark block of Christianity.

God zou de ziel vergodlijken door smart?
 Die dát zei, was een spotter of een gek:
 wie wast 't onreine blank met klev'rig pek,
 en bleekt met nacht 't diep ingezogen zwart?

Neen, smart veredelt niemand: smart verhardt.
 Stinkende mestvlieg werd ik, die op drek
 aas van het gore en vunzige, en beplek
 met vuile spot 't mooiste van 't mensenhart.

Mijn ogen hunkren naar de ellende heen,
 en gaan gulzig te gast op elk gezicht,

waar lach van leed wreed-ingevreten ligt,
 en 'k denk gretig: 'Hij ook, niet ik alleen!'

En door mij heen vlijmt brandend deze pijn:
 een drekvlieg nu – ik kon een vlinder zijn.

God's said to make the soul divine through pain?
 None but a fool or mocker might so think:
 who uses night to bleach what's black as ink,
 the impure with sticky pitch makes white again?

No, pain ennobles no one: pain turns hard.
 A stinking dung-fly I became that feeds
 on filth and muck, that mockingly misreads,
 defiles what's finest in the human heart.

My yearning eyes hunt misery as food,
 prey hungrily on every face they see

where painful laugh is grimly etched for good
 and I think eagerly: 'Not only me!'

And, flesh-fly now, pain pierces me, for I
 could just as well have been a butterfly.

Mooi meisje, dat met koelwit bruidsgewaad
verlangt te ontveinzen de heetdonkre gloed,
die onbewust haar slankheid stralen doet
en uit de glans van 't haar en de ogen slaat,

nu voelt ze alsof ze, een uitverkoorne, gaat,
zij zij alleen, 't Geluk-zelf te gemoet:
haar eigen huis, haar man, zo knap, zo goed,
nobel en ridderlijk in woord en daad –

'k Zie al om 't moe gezicht 't beginnend grijs;
herinn'ring aan verloren paradijs
zie 'k schem'ren in haar ogen: 't leven smeed

haar weg, een leeg gedorste korenschoof;
ik zie haar suf gejongd, gedweë sloof,
met uitgezakte buik, burgerlijk breed.

Young lovely, who with cool-white bridal gown
would much like to deny the sultry glow
that darkly makes her slimness shimmer so,
eyes sparkle, and hair form a gleaming crown,

she feels as if she goes now, one elect,
she she alone, to meet sheer Happiness:
her own house, husband handsome to excess,
in word and deed so noble, so perfect –

Already I see a tired face, greying hair;
the memory of a paradise, once fair
now lost, is in her eyes a listless gleam:

life threw her out, a flat-flailed sheaf of corn;
a docile drudge, dulled by the brood she's borne,
with sagging belly, bourgeois, broad of beam.

Zoals de ruiter over 't Bodenmeer –
 Voortvloog sneeuwstuivend 't paard. 't Werd schemering.
 Zijn schaduw, blauwe reus, tot grijs verging.
 Ook 't laatste violet. De nacht zonk weer.

Eindigt dan nooit de vlakte? Nauwlijks meer
 ziet hij de grens van sneeuw en kimmenring.
 Goddank! Uit verre lamp een tinkeling:
 hij móét naar de overkant – Hij staat aan 't veer.

Verbijsterd spreekt de veerman. En hij hoort.
 Maar hoort iets anders: hoort, hoe zijn galop
 beukt, bonkt op 't ijs met razend hoefgeklop,

iedere sprong een klokslag aan de poort
 van ongeduld'ge dood: hij sart hem op.
 Hij komt – Daar splitst de deur – Een worgend koord –

As swift the rider o'er Lake Constance flew
 His horse, snow-scattering. Dusk followed day.
 His shadow, dark-blue giant, greyed away.
 Even its final violet. Night grew.

The plain, has it no end? He tries in vain
 to see where snow and lake-horizon blur.
 Thank God! A distant lamp that twinkling stirs:
 the far side *must* be reached – The ferry's gained.

The ferryman, shocked, speaks. And he hears straight
 Away, but hears another sound: the smash
 and pound on ice of thundering hooves that crash,

each leap a mighty clock's stroke on the gate
 made by impatient death: he taunts, provokes.
 He comes – The door splits wide – A cord that chokes –

En aan die man, die dood op de oever gleeed,
dood, dood náást 't ijs – terwijl de veerman sprak –
in stervend oor klepelend hoefgeklak,
in dichte keel vergeefs gewilde kreet,

denkt vaak, wie langzaam oud werd in veel leed:
zijn leven ziend, begrijpt hij niet, dat 't strak -
gespannen, door de smart gebonsde vlak
van 't breekbaar denken niet tot waanzin spleet.

Hij luistert, weerloos: oude herinnering
mummelt van Toen, en Toen. En 't is, als viel

over zijn Ik late angst en duizeling
om wat er loerde in de afgrond van zijn ziel.

Hij luistert; en zijn hand, weifelend, strijkt
over zijn voorhoofd. En hij zit; en kijkt.

And of that man, who on the bank slid down,
dead, dead, *by* the ice– the ferryman still spoke –
in throttled throat a futile scream that choked,
in dying ear the tolling hoof-clack's sound,

thinks often, who aged slowly in great pain:
reviewing life, he can't see why the taut-
stretched surface of frail sorrow-battered thought,
had not just split and left him quite insane.

He listens, helpless: distant memories
murmur of Then, and Then. As if his I

were dizzied, gripped by fear of what might lie
in deep recesses of his soul's abyss.

He listens; with uncertain hand he strokes
his anxious forehead. And he sits; and looks.

Hij ziet zijn leven, eindloze woestijn,
 en denkt aan prenten uit zijn kindertijd:
 helgeel is 't zand, en alles leeg en wijd,
 driehoekjes staan op de achtergrond, heel klein;

hij weet met trots, dat 't piramiden zijn -
 In schaduwkoelte van vergetelheid
 had hij zo graag zijn moeheid neergevlid,
 niet meer gesard door verre illuzieschijn.

Hij denkt: Dat was ik zelf; en nu ben 'k grijs.
 En 'k had mijn tuintje toch in vaders tuin,

voor bitterkers in 't voorjaar en radijs,
 en dan violen, donkerpaars en bruin;

die vond ik 't mooist. En gele. – En de eene hand,
 wrijft weg van de andre een droog gevoel van zand.

He sees his life, an endless desert scene,
 and thinks of picture books of childhood years:
 the sand's bright yellow, all's quite empty here,
 though tiny background triangles are seen;

they're pyramids, is soon his proud conclusion –
 Would he not in oblivion's cooling shade
 his weariness now happily have laid,
 no longer baited by remote illusion.

He thinks: That was me then; and now I'm grey.
 And in my father's garden had my own

small plot of cress and radishes in May,
 and violets, deep purple, and some brown;

those I liked best. And yellow. – And one hand
 rubs from the other a dry feel of sand.

En bij het rijzen van de scheemring lag
 hij in het gras naar de avondlucht te turen;
 een afgrond leek de tuin, berghoog de muren,
 zwart van klimop met stoffig spinnerag;

het leek een put, waarin de lichte dag
 op 't donker dreef, vol schimmige figuren;
 enkele geluiden van de naaste bureu
 plonsden als steentjes d'rin: een naam, - een lach.

Hij zag de zwaluwen als zwarte stippen
 vlak onder 't geel van de avondwolken glippen;
 daarna, in 't blauw, vond je hen moeilijk weer.

En 't fijn getjisper van hun zwenkend piepen,
 dat scheen de hoge stilte te verdiepen,
 droppelde als regen in zijn afgrond neer.

And as the twilight slowly fell he lay
 in the grass, gazing at the evening sky;
 the garden an abyss, walls mountain-high,
 black with ivy and cobwebs' drab array;

it seemed a well in which the light of day
 floated on darkness, full of wraithlike shapes;
 from next-door neighbours stray sounds that escaped
 plonked into it like stones: a laugh, - a name.

He saw the swallows as black flitting specks
 beneath the evening clouds now yellow-flecked;
 later, against the blue, though, they were missed.

And the thin twitter of their veering cheeping
 that seemed to make the lofty silence deepen,
 fell as fine drizzle into his abyss.

De gele wolken werden langzaam rood.
 Dan dacht hij: Nu begint zonsondergang;
 en keek weer naar de zwaluwen, die zo lang
 de zon nog konden zien. En dikwijls schoot

de angst door hem heen: eenmaal gaat moeder dood,
 hoe moet het dan? - Eens voelde hij bij zijn wang
 't laag ritslen van een vleermuis, en werd bang,
 toen hij 'm van dichtbij zag, grijs, plotsling-groot.

Dan merkte hij, hoe in zijn afgrond diep
 het donker stond en langzaam overliep,
 en golven duisternis de omgeving vulden;

en dan, op eens, zag hij blauw fonklen, vlak
 tegen de schuine lijn van 't verste dak,
 die mooie ster, blank als een nieuwe gulden.

The yellow clouds turned very slowly red.
 He thought then: Now the sunset has begun;
 and looked back at the swallows who had sun
 for such a long while yet. And often dread

ran through him: mother will be dead one day,
 what then? – Once he recalled he'd felt quite near
 a bat's low rustling, then a stab of fear,
 when it loomed up close to him, huge and grey.

He noticed then how deep the dark was stowed
 in his abyss and slowly overflowed,
 and waves of darkness all around were milling;

then, suddenly, he saw a twinkling blue
 right by the sloping roof he could just view,
 that lovely star, bright as a brand-new shilling.

De wolken werden grijs. Geen zwaluw was
te zien meer, boven. Killig werd de grond.
Nachtuiltjes, wit de meesten, zwirlden rond.
Kevertjes ritselden in 't vochtig gras.

En als een stuiter van mooi lichtblauw glas
met middenin een zilvren leeuw of hond,
zo, maar zonder eraf te rollen, stond
die grote ster op 't hellend dak; zo pas

had hij er toch iets dichterbij gestaan.
Soms streek de nachtwind door de zwarte bladen

van de oude pereboom. Soms hoorde hij slaan
een flapp'ren zacht, tegen 't grind van de paden.

Zou dat zo'n vleermuis zijn? – 't Werd wel wat kil –
Men sloot een venster, ergens – 't Was weer stil.

The clouds turned grey. And up above now was
no swallow visible. Chilly the ground.
Night moths, white for the most part, whirled around.
Small beetles rustled in the dewy grass.

And like a marble of fine, pale-blue glass
a lion or dog of silver at its core,
so, on the sloping roof, poised that large star,
though without falling off; a moment past

it had been standing closer to, he thought.
At times the old pear tree's blackened leaves were caught

by the evening wind. At times this quivering mingled
with flutterings against the path's fine shingle.

Could that be such a bat? – It grew quite chill –
A window somewhere closed – Then all was still.

Hij moest naar binnen. Nog eventjes maar.
 De ster was weer iets verder weggeleden. –
 't Was jammer, dat zo'n beest vaak naar beneden
 kwam vliegen. 'Altijd kruipen ze in je haar',

zei tante, en 't was geen denkbeeldig gevaar:
 ze wist – 'Hoe heette ze ook? 't was lang geleden' –
 dat een jong meisje haar vlecht was afgesneden,
 omdat een vleermuis d'r in zat; griezlig naar.

't Was anders uit de verte een aardig dier:
 hij zag ze zigzaggen in hoek'ge vlucht,

en dan achter elkander, drie of vier,
 zich koddig haastend, wagg'len door de lucht;

je hoorde soms een droogklepp'rend geruis,
 als ze uit hun richting vielen, vlak om 't huis.

Time to go in. Just one last final stare.
 The star had slid a little further off. –
 A shame such creatures could often just drop
 down on you. 'Always creeping in your hair,'

said auntie, and the danger was quite real:
 she knew – 'What was her name? Long since, that day' –
 of a young girl whose plait was cut away
 because a bat was trapped there; makes you squeal.

Though from a distance they looked nice for sure:
 he saw them zigzag in their jagged flight,

and then behind each other, three or four,
 in comic haste teetering through the sky;

you heard their rasping, chittering inflection
 when round the house they fell out of direction.

Dan dacht hij: Hoe zal later 't leven zijn?
 Hoe gaat het, als je groot bent? – Een gedicht
 herinnerde hij zich uit 't Morgenlicht,
 waarin de leer van Jesus 'medicijn

en balsem' heette 'van des levens pijn
 en al de smart, die op zijn bodem ligt';
 en dan: 'Mijn juk is zacht, mijn last is licht';
 en: "t Zalig Ginds maakt 't aardse lijden klein.'

Grootmoeder had, na 't voorlezen, gezegd:
 Je voelde zo, dat was helemaal waar.

En al begreep hij alles ook niet recht,
 hierop kwam 't neer: het leven was heel naar.

Zou hij, wanneer hij groot was, van verdriet
 ook wensen, dood te zijn? Dat kon toch niet.

What will life be like later? he then thought.
 When you're grown up, what then? – And he straightway
 recalled a poem from The Break of Day
 in which it stated everything Christ taught

was 'balm and physic for the pain of life
 and all the afflictions that its root do blight';
 and then: 'My yoke is mild, my burden light';
 and: 'Heavenly bliss transcends all earthly strife.'

Grandma had read aloud, and then she'd said:
 You couldn't help but feel it was all true.

And though he'd not yet grasped what she had read,
 the gist was: life was nasty through and through.

Would he, when grown up, out of misery
 also wish to be dead? That could not be.

't Werd nu toch koud: zijn kleren voelden klam.
 Zo langzaam was 't gegaan, 't leek schemering,
 wel diep, maar toch geen nacht nog. En hij ging
 naar binnen voor zijn avondboteram.

En als hij huivrig in de kamer kwam,
 voelde hij zich veilig, en een vreemdeling;
 de rand van 't bordje glansde, witte kring
 in 't gele gaslicht. Stil suisde de vlam.

Nu, luistrend vaag, vaag pratend, zag hij pas,
 hoe donker, hoe blauwzwart het buiten was,
 en 't scheen hem toe, als kwam hij van heel ver;

hij at zijn bot'ram, kuste goeienacht,
 en ging naar bed, vol gele wolkenpracht,
 vol schemering, toekomst en avondster;

It grew quite cold: his clothes felt damp with dew.
 So slowly things had gone, it seemed still light;
 though deep the twilight, it was not yet night.
 He went inside, for supper now was due.

On entering still shivering the room,
 he felt secure – a stranger though, he sensed;
 the plate's rim gleamed, a disc of white against
 the yellow gaslight, with its hissing plume.

Now, vaguely listening, talking, he first saw
 how dark, how blue-black it had grown outdoors;
 it seemed as if he'd come back from afar;

he ate his sandwich, gave a goodnight kiss,
 and went up, full of yellow clouds' pure bliss,
 of dusk, of future, and of evening star;

en vouwde, als altijd, vroom zijn kleren op:
er was hard voor gewerkt; en knielde neer,
bad voor zijn ouders onze Lieve Heer,
en voelde aan 't warme lijf de koele hansop.

En dromend zag hij langs zwartgroen klimop
zwaluw en vleermuis vliegen heen en weer,
en schomm'len in angstig gebalanceer
een zilvren knikker op een schoorsteentop. –

En plotsling weet hij, dat hij zelf dat was. –
't Lijkt gisteren. – En hij denkt, aan wat hij las,
hoe iemand grijs werd in een enkele dag. –

En plotsling weet hij alles: God! – hij ziet
zijn leven als een eindloos lang verdriet.
En slaat de tafel met één harde slag.

folded his clothes in a devout routine:
for they had cost much toil; and then he knelt,
prayed to the Lord for his parents, and felt
the sleeping-suit lie cool on his warm skin.

And, dreaming, he past black-green ivy saw
swallow and bat flit swiftly to and fro,
and on a chimney top watched from below
the anxious teetering of a silver taw. –

And suddenly he knows, all this was him. –
It's like yesterday. – And recalls the grim
tale of a man turned grey at one quick throw. –

And suddenly he knows all: God! – he sees
his life is but an endless misery.
And strikes the table with one mighty blow.

OCTOBER

Laat-herfstelijke laan van scheve abeelen,
de grond gestreept door schaduwen van stammen,
lijkt op een reeks van parallelogrammen,
die evenwijdig 't bruin en 't blauw verdelen;

nat, vlindrig loof, dat puntig gaat vergelen,
doet om robijn van fel verlichte zwammen
lichtjes van goud en kleine zilvervlammen
sidderen, vol geflikker van juwelen;

de spiegelende wagensporen schijnen
blauwe verbrokk'ling van saffieren lijnen,
schaduw uit amethyst snijdend in drieën;

laag hangt de ronde zon: rood ligt zijn tover
hier hel, daar doffer, ginds vernev'lend, over
lange etalage van bijouterieën.

OCTOBER

Late-autumn lane that's edged with leaning abeles,
the ground striped with the shadows of the trunks,
resembles parallelograms in chunks,
dividing brown and blue in mirrored gables;

wet, moth-wing leaves, soon yellow, jagged, torn,
round fungi like some ruby brightly lit,
cause golden lights and silver flames to flit
and sparkle, as do flick'ring jewels when worn;

reflecting cart-tracks seem to form at times
blue, broken chains made up of sapphire lines,
that slice amethyst shadow into three;

the low, round sun's red magic's still persists,
lies bright here, dimmer there, and far off mists
above this shop display of jewellery.

IJl ligt de wilgenshaduw op de wei;
 het slootje-in plonst, lichtgroene boog, een kikker;
 over het riet beweegt zich blauw geflikker,
 wanneer de wind zijn wimpels schuift op zij.

In 't gras bij 't water, naast de wilgenrij,
 speelt een blond jochie ernstig met een knikker;
 wegjaagt in 't bongertje een vogelverschrikker
 de zondagsstilte over de boerderij.

Houdt even op de droogratelende *r*,
 dan is 't, of zich de stilte van heel ver
 hier samentrekt en plotsling vreemd verdicht:

op 't lege zand voor de gesloten stal,
 in 't vierkant tuintje, in 't bongerdje, overal,
 is 't of een vraag en een verwondring ligt.

Faint lies the willow's shadow on the meadow;
 into the pond plops, light-green arc, a frog;
 above the reeds, blue sparkling flicks and rocks,
 each time the light wind makes their pennants billow.

In grass where willows line the river-arm
 a light-haired lad plays marble games intently;
 an orchard rattle to scare birds off sends the
 Sunday silence fleeing across the farm.

Whenever the dry *rrr* takes a brief pause,
 the silence from far off seems to contract
 and suddenly be strangely, densely packed:

on empty sand by bolted stable doors,
 in garden patch, in orchard, low and high,
 a questioning and wondering seem to lie.

Ik sprak enthousiast over 't Parthenon,
hoe 't op verende berg zweefde, als een blank
snaarinstrument, dat door zijn zuilen, rank,
de wereldlucht tot aan de horizon

maakte tot één akkoord van marmren klank -
toen plotseling een draaiorgel begon
door de open deuren, dwars over 't balkon,
te spugen zijn kwijldraderig gejang.

En 'k dacht: Ja, Brahman is de Kunstenaar:
Hij, Shakespeares voorbeeld, zet vlak naast elkaar
het hoogverhevene en het laagkomieke.

En wat in Cyrano de Bergerac
de bakker zei, toen men zijn glaswerk brak,
dacht ik: Il casse tout, c'est magnifique.

I rhapsodised about the Parthenon,
afloat its springy mountain like some white
string instrument that through its columns, slight,
gathered the expanse of the world sky in one

great unifying chord of marble sound –
when suddenly a barrel organ, through
the open doors, across the terrace, spewed
its viscous slobber as its owner ground.

Yes, I thought, Brahman's the Artist: he chose,
as later Shakespeare did, to juxtapose
the elevated and the tongue-in-cheek.

And what in Cyrano de Bergerac
the baker said, with all his glassware smashed,
I thought: Il casse tout, c'est magnifique.

Door raam van dorpskerk teeknen beuketakken
 schaduwen op 't verlicht, te smal gordijn;
 door twee helblauwe spleten naast 't kozijn
 scheren twee evenwijd'ge, gele vlakken.

Ginds op de muur ligt fel de zonneschijn,
 verdeeld door lijntjes in rechthoek'ge vakken:
 de ronde schaduwen kruipen op, en zakken
 plotsling, alsof het grote vliegen zijn.

Naar dominee staren, handen gevouwen,
 in de armenbank oude mannen en vrouwen:
 hij spreekt over 't geluk in Bet're Landen.

Door 't beukenloof uit schel flikk'rende gaatjes
 strooit de eeuw'ge zon op zijn beurt gouden zaadjes
 over nu rustende, afgewerkte handen.

Through village church's window pane the beech
 draws shadows on lit curtain's meagre width;
 next to the casing through two bright-blue slits
 parallel yellow bars skim through each breach.

And on the far wall glaring sunshine lies,
 sliced by thin lines to squares that brightly sprawl:
 upwards round shadows creep, only to fall
 quite suddenly, as if they are huge flies.

Old men and women in the paupers' pew,
 hands folded, keep the vicar well in view:
 he talks of bliss that's found in Better Lands.

In turn, through glittering holes midst beech-tree leaves
 the eternal sun strews tiny golden seeds
 over what now are resting, worn-out hands.

Of de aarde een sterrehemel schijnen wou,
 sidderen zonnestelsels, fijn gesteeld:
 en iedre graspluim is een sterrebeeld,
 en als een Melkweg hangt die streep van dauw;

'k zie, als ik 't hoofd eerst zo, dan anders hou,
 hoe rode Mars oranje Sirius speelt,
 en hoe, knipogend, 't groen zijn gunst verdeelt
 naar 't geel en 't violet van achter 't blauw.

En telkens, kleur'ge streep, verschiet een ster.
 Die rust'ge vonk, ginds, is dat Lucifer?
 Of is 't een dauwdrop, die zich zwevend houdt?

Zie ik voor 't eerst dit, nu? Of heb 'k misschien
 Alles net zo sinds eeuwigheid gezien? –
 Ik weet niet, of 'k heel jong ben of oeroud.

As if the earth were a star-spangled sky,
 on slim stems solar systems gently shiver:
 a constellation is each grass-plume's quiver,
 and like a Milky Way that dew-strip lies.

I hold my head this way, then that way too,
 see orange Sirius acted by red Mars,
 and, now blinking, just how what's green prefers
 yellow and violet from behind sky blue.

And always, coloured trail, there shoots a star.
 That quiet spark yonder, is it Lucifer?
 A dewdrop maybe that's still clinging on?

Do I first view this now? Perhaps I've done
 so since eternity? – For I can't see
 if I'm from now or from prehistory.

In 't meer, hier blauw als lucht, ginds groen als weiland,
 vol vonken zon en langs gouden vegen
 als boterbloemen en als gouden-regen,
 ligt, tweede cirkel, 't kleurig stralend eiland:

want rhododendrons, paars als zomers heiland,
 houdt de oever tot juweelsnoer saamgeregen,
 en 't lijkt een kelk: tintelend trilt de zegen
 van 't licht, als in de graal 't bloed van de Heiland.

Zoals van wijd geflikker rustig centrum,
 diep zalig glanst 't eiland van rhododendrum,
 juwelen as van 't blauw-en-groene wiel,

zo ligt in wereldcirkel, groen door bossen
 en blauw van lucht en nacht vol sterrentrossen,
 in Brahmans Licht het eiland van mijn ziel.

The lake, here blue as sky, there green as grassland,
 holds, full of sun-sparks, along golden skeins
 like buttercups and flowering golden rains
 a second circle, the rich-gleaming island:

for rhododendrons, with heath's purple fire,
 string shore into a jewel-laced chain that flickers,
 it seems a chalice: the light's blessing glitters,
 as in the grail the blood of the Messiah.

Just as the still point of the widespread twinkling –
 the blissful rhododendron island – glints,
 that jewelled hub in the whirl of blue-green tints,

in the wheel of the world, turned green by woodland
 and blue by sky and nights full of stars blinking,
 in Brahman's Light shimmers my soul's own island.

Jouw zenuwen, spieren, pezen, botten, knurven
trilden, waar vals uit de afgrond van 't verdriet
waanzin de half gewilde val bespiedt,
maar ik, ik greep je stevig bij je lurven;

'k Zei: 'Wat? Zou je niet kunnen? Of - niet durven?
Schaam jij je dan voor Plato's gletsjers niet?
Vooruit! Ik maak tot straatweg van graniet
de draad!' En grac'lijk gleeed je over de curven.

Jou gaf, als 't scheen dat duizeling je neertrok,
ik een oneind'ge reeks als balanceerstok,
 e , π , Maclaurin of 't binomium:

Niagara, onder schomm'lende vlonder,
stortte de wereldloop zijn eeuw'ge donder –
Jou gaf, Blondin, ik 't equilibrium.

Your muscles, tendons, bones, joints, nerves did squirm
where falsely from distress' deep abyss
madness observes the fall that is half-wished,
but by the short hairs I had you quite firm;

said: 'What? You cannot? Or – you've lost your nerve?
Don't Plato's glaciers shame you so you quake?
Walk on! A granite highroad shall I make
the wire!' You toed with grace along the curve.

When vertigo sucked down like some black hole,
I gave you infinite series for a pole,
 e , π , Maclaurin, or binomium:

Niagara, beneath the plank-bridge sway,
the world-course thundered downwards plumed with spray –
I gave you, Blondin, the equilibrium.

Hij ligt er nog, de steen: een jaar geleden
heb 'k zelf hem daar gelegd; en ik herken
heel goed de plek, vlak naast die scheve den,
waar 't zandpad, wit, loopt naar de hei beneden.

'k Dacht vaag: 'Wat 'k doe, lijkt op wat farao's deden;
eenzelfde ontzetting vroeg in mij en hen:
alles vergaat: ben ik niet, die ik ben,
en was en blijven zal in eeuwigheden?' –

Ik was gaan liggen, 't hoofd dicht bij de steen;
en die, in 't langzaam dieper donker, scheen
een monument, egyptisch oud en groot.

Een kleine ster er boven. 'k Dacht: 'Zijn licht
vertrok, toen 't graf van Ramses werd gesticht.'
En 'k voelde duidelijk: 'k was zijn tijdgenoot.

It still lies there, the stone: a year ago
I placed it there myself; I call to mind
the place quite well, right next to that skewed pine
and the white sand-path to the heath below.

I mused: 'I do as pharaohs did before;
the dread's the same that asked of me and them:
all perishes: am I not who I am,
and was and shall remain for evermore?' –

I'd lain down, with my head close by the stone;
which, in the gathering dark, seemed to have grown
a monument, Egyptian – old and great.

A small star high above. I thought: 'It gave
its light when they were building Ramses' grave.'
And I felt clearly: we were of one date.

Lang rolt, een bol van klank, de knal van 't schot,
 bonzend van wand tot wand, 't gebergte rond:
 het dier, door 't vals onzichtbare gewond,
 kruipt, om de rand, in scheef verlichte grot;

en pijnlijk trekt hij met verbrijzeld bot,
 hinkend, een smal rood streepje over de grond;
 diep, ver van 't bos, waar hij zijn voedsel vond,
 daar gaat hij dood in 't donker; en verrot.

Hem, die vol toekomst zwerft door wildernis
 van jong gevoel, treft soms, die zeker is
 van 't goed gemikte woord, in tere plek:

voor 't ongeluk, dat in zijn leven viel,
 vlucht hij naar 't ondergrondse van zijn ziel,
 en kan niet meer naar boven; en wordt gek.

The shot's report rolls on, a ball of sound,
 from mountain wall to wall in loud careen:
 the beast, wounded by what's falsely unseen
 edges to where a slant-lit cave is found;

with shattered bone and heavy limp, he lays
 a narrow trail of red along the ground;
 far from the forest where his food was found
 he dies there in the darkness; and decays.

The real dead-shot with words can sometimes hit
 the youth, setting out through the wilderness
 of strong emotion, where hurt's really bad:

and from this blow, and from the pain of it,
 he flees to his soul's deepest-hid recess,
 and finds he can't re-surface; and goes mad.

Op zee en wolkbank ligt een zelfde tint
 van oud lood, dof beslagen, blauwig grauw;
 daarboven kalkig wit, waarna het blauw
 met langzaam vloeiende overgang begint.

Geen horizon, geen streep van schuim, geen wind:
 plotsling lopen er banen, zonder vouw,
 vol glans, als op de hals ligt van een pauw,
 prachtig-glad lint naast evenwijdig lint.

Ik kijk. 't Is alles effen. Op eenmaal,
 blauwgrijze muur, staat de zee vertikaal
 (de wolkbank zet hem voort) niet ver van me af;

en even diep onder de rand van kalk
 als hoog boven de voet, ginds, spannen straf
 de telefoondraden hun notenbalk.

On sea and cloud bank lies a single hue
 of old lead, dully beaten, bluish grey;
 above a chalky white, it then gives way
 and, flowing slowly, merges into blue.

There's no horizon, band of foam or wind:
 all at once straight lines run, uncreased, unchecked
 that strongly gleam, as on a peacock's neck,
 bright, glossy ribbons, parallel and thin.

I gaze. All is quite smooth. Then, suddenly
 a blue-grey wall, now vertical, the waves
 (joined by the cloud bank) stand not far from me;

and just as deep below the rim of chalk
 as high above the yonder foot, quite taut,
 the telephone wires stretch their music staves.

TULPEN

Bloedplassen, trots het zonlicht levend rood,
zag 'k wijd vervloeien tot de horizont;
uit lang gespleten, geel ett'rende wond
walmde wee-zoete reuk, als van de dood;

en 't leek, alsof een bloedstraal opwaarts spoot,
en onbeweeglijk hing boven de grond:
de droppels sidderden, helrood en rond,
gestold tot blad'ren aan de beukesloot.

De zon ging onder. Schuwe schem'ring sloop
over de landen; en aarzelend kroop
door mist van bloed, zoekende tor, de maan;

en 'k voelde mij de enig levende mens
in dode wereld, en ik zag immens
het spook van de aarde ontzettend voor me staan.

TULIPS

Blood pools, in spite of sunlight living red,
I saw spread out to the horizon's rim;
from wide-split wound, with pus filled to the brim,
there belched a sick-sweet stench as that of death;

it seemed as if a blood-jet, skyward pitched,
hung motionless high up above the ground:
the droplets quivered, scarlet-red and round,
congealed to leaves along the beeches' ditch.

The sun went down. A timid twilight swept
across the lands; and through a blood-mist crept
the uncertain, probing beetle of the moon;

It felt that in a dead world only I
stood there alive, and saw up in the sky
earth's vast and terrifying spectre loom.

Nog hoorbaar, heel heel ver, is de avondtrein.–
 Blauw naast groen korenveld een boer aan 't werk.
 Hei. Boven bos de toren van een kerk.
 Rust, overal; 't diepst op de spoorweglijn.

't Is of de vijf telegraafdraden zijn
 een notenbalk; de sleutel – ginds, die berk;
 de noten zwaluwen, zwart op 't rode zwerk;
 de vlaggetjes hun staarten, lang en fijn.

En Mendelssohnse melodieën zingen
 op 't beukenpodium de gietelingen;
 de nachtegaal vangt zijn nocturnes aan:

dat hij bij 't hoogtepunt van zijn gezangen
 goed uit zal halen, komt herinn'rend hangen,
 als scheef point-d'orgue, 't boogje van de maan.

Still audible, far off, is the evening train.–
 A farmer, blue against green corn, at work.
 Heath. Above woods the tower of a church.
 Quiet reigns – the railway track its prime domain.

Five lines of telegraph wires seem to trail
 a stave; the clef – that birch tree can suffice;
 the notes are swallows, black against red skies,
 with stems and flags formed by their fine, long tails.

And from their beech-tree platform blackbirds sing
 melodies with a Mendelssohnian ring;
 the nightingale will start his nocturnes soon:

and, to remind him to call loud and clear
 when his song gains its climax, there appears,
 as skewed point-d'orgue, the crescent of the moon.

Blauw, licht en stilte tot de horizont. –
 Vroom luistert 't onbeweeglijk voorjaarsland
 naar gouden profetie, die, zon-gezant,
 de wind herhaalt met nadruklijke mond.

Rustig-sterk stapt een zaaier, jong en blond,
 helblauwe streep tegen grijs-glinst'rend zand:
 beslist gebaar van zegenende hand
 sprenkelt nevelend stofgoud op de grond.

Ruisen, 'k hoor ruisen al het schuiflend graan,
 ik zie, ik ruik, ik proef het heilig brood:

Phoenix iedere zonnekorr'l, zal groot
 de wierookvlam van mijn devotie staan.

En plots'ling achter wazige ogen laait
 mijn dank voor hem, die mijn ekstazen zaait.

Blue, light and silence to the far-off skyline. –
 The spring land, still and pious, now hears twinned
 a golden prophecy, since now the wind,
 sun's envoy, echoes it in forceful byline.

A young blond sower steps out, calm and sound,
 a bright-blue stripe against grey-glinting sand:
 with clear-cut gesture from a blessing hand
 he sprinkles misting gold dust on the ground.

I hear the rustling of the shuffling grain,
 I see, I smell, I taste the sacred bread:

Phoenix each grain of sun, the incense flame
 of my devotion will soon widely spread.

And, behind hazy eyes, there flares and glows
 my gratitude for bliss to him who sows.

Klein kindje heeft verdriet, maar moeder laat
 voor hem een mooi geel balletje in een kring
 ronddraaien – en het schijnt een gouden ring –
 aan een onzichtbare, elastieken draad;

dan met een hamertje op een gamlan slaat
 ze wijsjes, uit heel verre herinnering;
 en 't draaiend balletje en 't metaalgeting
 leidt-af het kindje, en 't zingt en tikt de maat.

Zo zwaait voor mij Brahman door mijn heelal
 de statig cirkelende zonnebal,
 en speelt op dondergamlan de oude wijs.

En ik vergeet; 'k maak verzen en ik ben
 gelukkig, zo dat 'k niet mijzelf meer ken,
 een kind – ja, maar als Lao-tse: kind en grijs.

Small child is sad, its mother though can get
 a lovely yellow ball to start to swing
 in circles round it – like a golden ring –
 on an invisible, elastic thread;

then, hammering a gamlan, she repeats
 lays she recalls she long ago could sing;
 the orbiting small ball and metal thing
 distract the child, who sings and ticks the beat.

Thus Brahman too twirls through my universe
 the stately-circling ball of the great sun,
 performs on thunder-gamlan the ancient lay.

And I forget, I'm happy and write verse,
 no longer know myself when all is done:
 a child – yes, but as Lao-tse: young and grey.

Soms kan op 't berglandschap de zon niet schijnen,
 dat kleine ding, zoek onder wolk-ruinen;
 dan 's morgens staat, bij donder van lawinen,
 't kosmisch sonnet van kleuren en van lijnen:

grens tussen blauwe, onwereldse kwatrijnen,
 hangt smal een wolkenstreep, geel als lupinen;
 omhoog, omlaag wijzen, aardse terzinen,
 sneeuwtoppen rood, en glooiend groen van pijnen.

Soms denk ik dat, wat in mij verzen maakt,
 een klein en machtloos ding is, zoek geraakt
 in puin van eerst hoog drijvende gedachten:

onzichtbaar centrum, rijst het en doorlicht
 't hoogwelvevend Godsbesef. Wolkenloos ligt
 't nu vredig leven. Roze toppen wachten.

Sometimes on mountain scenes the sun can't shine;
 that tiny thing, midst clouds in ruins gone astray;
 yet, to the thunder of lawines, next day,
 the cosmic sonnet gleams in hue and line:

between unworldly blue quatrains reclines
 a lupin yellow, narrow strip of cloud;
 upwards, downwards, tercets on earth – a crowd
 of red-caught snow-peaks, of green-sloping pines.

I sometimes think that what in me writes verse,
 a tiny, puny thing, has gone astray, or worse,
 in ruins lie high-scudding thoughts of late:

a rising unseen centre, it shines through
 the soaring sense of God. And cloudless too
 lies life now peaceful. Pink-tipped peaks await.

Soms, als je 's winters op 't besneeuwde pad
wandelt langs beuken, vind je een plekje diep
in 't bos – 't is, of een stukje zomer sliep,
dat met de zwaluwen mee te gaan vergat:

Geen sneeuw. Een herfstdraad. Mos. Een mug. Gepiep
van 't meesje tussen zonnig roodbruin blad.
't Is, of je haast de toverwoorden had,
waarmee je zon en zomer wakker riep.

Zo vind je soms, als je oud wordt, plotseling
diep in je ziel een kleine herinnering
van toen je een kind was, alles warmte en zon;

en 't schijnt, alsof zo dad'lijk 't vizioen
werklijkheid wordt – 't lijkt bijna net als toen –
heel even is 't, of je haast tov'ren kon.

At times, taking a snowy winter path
past rows of beech, you find a hidden spot –
a sleeping trace of summer that forgot,
it seems, with long-gone swallows to depart:

No snow. Light gossamer. Some moss. A midge.
From sun-caught russet leaves a tit's shrill cheep.
It's almost as if words to charm from sleep
the sun and summer were within your reach.

So too, when you grow old, you suddenly
deep in your soul find some small memory
of childhood days, when all was warmth and sun;

and, in an instant, vision may become
regained now as reality as well –
as if you, briefly, nearly knew the spell.

Kent iemand dat gevoel: 't is geen verdriet,
't is geen geluk, geen menging van die beiden;
't hangt over je, om je, als wolken over heiden,
stil, hoog, licht, ernstig; ze bewegen niet.

Je voelt je kind en oud; je denken ziet
door alles, wat scheen je van God te scheiden.
't Is, of een punt tot cirkel gaat verwijden;
't is, of een cirkel punt wordt en verschiet.

Je denkt: Nooit was het anders; tot mijn Wezen
ben 'k al zo lang van sterfelijkheid genezen.
Je weet: Niets kan mij deren; ik ben Hij.

Tot zekerheid je twijfel opgeheven,
zo hang je als eeuwig boven je eigen leven:
je bent de wolken en je bent de hei.

Who knows that feeling: it is not distress
not joy, nor yet a mixture of the two –
like heathland clouds it hangs round, over you:
still, high, light, serious – and motionless.

You feel a child yet old; you grasp aright
what you from God once seemed to separate.
As if a dot to circle will dilate,
circle contract to dot, shoot off from sight.

You think: Nothing has changed; to my true Being
I've long been cured from my mortality.
You know: Nothing can harm me; I am He.

You rise above your doubt to certain seeing,
hang as eternal, your whole life beneath:
you are the high clouds and you are the heath.

Vliegende bloem uit glanzen van opaal,
drijft, levend spectrum, in 't geweldig licht
van tropenzon de vlinder, even licht,
neen – drijvend, lichter dan de zonnestraal.

Dreigt vijandschap uit schaduw, op eenmaal
laat hij zich vallen, vouwt zijn glorie dicht,
en tussen kleurloze vermolming ligt
uitgedoofd 't brokje zon, onvindbaar-vaal.

Wegvlindrend uit mijn Brahmans wereldvuur,
zweeft in Zijn licht door mijn eigen natuur
mijn ziel, die Hem weerkaatst in poëzie.

En loert verstand afgunstig, dor en grijs,
dan praat ik deeglijk, gewichtig en wijs,
stil-blij verscholen in mijn mimicry.

A flower in flight with glittering opal gleam,
drifts – a live spectrum in the enormous light
of tropic sun – the butterfly, as bright,
no, drifting, brighter than the radiant beam.

If out of shadows any threat should come,
it drops at once, folds its lustre away,
and gutted, among colourless decay,
lies the untraceable small shard of sun.

Flitting from my Brahman's world fire within,
my soul through my own nature hovers in
His light, reflecting Him in poetry.

Should reason stalk me, jealous, arid, grey,
I'll gravely, sagely weigh each word I say,
blissfully hidden in my mimicry.

BARNSTEEN

Eeuwige zon vlamde op voorwerelds bos,
 en 't vuur kristalde tot helle camee:
 uit rijke diepte van schem'rende zee
 rukt soms de orkaan de brokken barnsteen los.

Dan voert naar 't mensenland de stroom hen mee,
 en 't mijmrend oog ziet in hun kernen, ros,
 de verre voortijd weemlen; en de blos
 van jonge wereld spiegelt in hun snee.

Zo woelt de smart uit schemering van ziel
 de strofen op, cameeën van Gods licht,
 dat lang geleden uit haar oorsprong viel.

Diep, door facetten, waar verheerlijkt ligt
 de weerschijn van ontzaglijke natuur,
 gloeit verre vonk van 't eeuwig wereldvuur.

AMBER

On ancient forests blazed the eternal sun,
 its fire crystallizing to bright cameo:
 sometimes from ocean depths of twilight glow
 storms rip the lumps of amber one by one.

To where men dwell the current has them swim,
 and in their core the musing eye sees, flush,
 the distant teeming past; and the first blush
 of a young world is mirrored in their rim.

So does pain make ascend from twilight soul
 the poet's lines, cameos of God's light
 that from its primal source fell long ago.

Deep down, through facets where enhanced and bright
 reflected nature's vastness lies retold,
 the eternal world-fire's distant spark's aglow.

Door kilte van vijand'ge schemering
ging 'k van de gletschers naar 't vertrouwde huis,
waar 'k wist dat warmte en licht en stemgedruis
en lachen was van luid vroolijke kring.

En toen 'k naast diep gehoorde bergbeek ging,
zag ik een houten Christusbeeld aan 't kruis,
naast de afgrond, en in de afgrond was gebruis
van water, en nev'lende huivering.

Ik stond; en keek; en ging. En van de brug
zag 'k op de rotspunt 't beeld, en kwam terug,
en stond en keek, en ging met moeite heen;

en, trouwloos en verrader, heb 'k geschreid,
terwijl ik verder liep, van zelfverwijt,
dat 'k Christus liet in nacht en kou alleen.

To the chill, hostile dusk by now inured,
I walked from glaciers to my well-loved dwelling
where warmth, light, eager talk and laughter swelling
from noisy, happy people were assured.

And as I passed an echoing mountain stream,
I saw a wood-carved Christ upon the cross,
by the abyss, where raging waters tossed
and formed a quaking haze of cloud, like steam.

I stood there; looked; and left. And from the bridge
I saw the high-up figure, and went back,
and stood and looked, and laboured to the ridge;

and, faithless traitor, I did shriek and moan,
as, full of self-reproach, I took the track
that left Christ facing night and cold alone.

Doornig van wrok staat somber, dor en grauw
 de distel van mijn ziel, stug-hard als hout,
 en in mijn'rende zelfmarteling houdt
 hij vast de verre herinn'ring, wreed en trouw,

hoe eens zijn jeugd herhaalde 't hemelblauw
 en 't zeeverschiet, van 't hoge duin geschouwd;
 en nu, verschroeid en stukgestormd en oud,
 kronkelt zijn wanhoop in stek'lige rouw.

Lief, klein, eenvoudig vlindertje, zo licht,
 zo zwevend licht, als was je levend licht,
 wat ritsel je om de grijze distel rond?

Pas op, dat niet schijnbaar onschuld'ge wind
 jou, zachtjes meegezogen, spart'len vindt
 met stukgescheurde vleugels op de grond.

Thorny with rancour, sombre, grey and parched,
 stands my soul's thistle, tough as wood its veins,
 in fanciful self-torment it retains
 the distant memory, both staunch and harsh,

of how, when young, it mirrored sky's blue air
 and sea perspectives, seen from high dunes' top;
 and now, storm-battered, old and withered up,
 to prickly grief it twists its own despair.

Dear, tiny, simple butterfly, so light,
 so floating light, as if you were live light,
 why close to this grey thistle flit around?

Take care a seemingly quite harmless wind
 won't leave you, having softly sucked you in,
 lying with tattered wings upon the ground.

Tussen golven en sterren, vreemd aan de aard',
zeilt de albatros zijn wijdgewiekte vlucht,
en dubb'le oneindigheid van nacht en lucht
orakelt rond zijn eenzaam trotse vaart.

Hem, diep vertrouwd met storm en sterren, spaart
de wijze zeeman; de ander is een klucht
zijn neengeruiste hoogheid, dat tot vlucht
hij sart, die hem van de ondergang bewaart.

Mijn liefde, groot van storm en sterrelicht,
streek uit de rand van 't eindige op je neer;

jouw zeilenpracht, door weiflend roer gericht,
vlindert naar helle nacht van bliksemweer.

Jou redt, breekt eens 't verblind gewilde los,
niet weggeschrikt, jouw mystische albatros.

A stranger to the earth, twixt waves and stars,
the albatross sails on its wide-winged flight,
a dual eternity of air and night
prophesies round its proud and lonely path.

The bird, at home with storm and starry height,
the prudent sailor spares; the other views
its swished-down majesty as farce, and shoos
it, though it saves from shipwreck, into flight.

My love, that storm and starlight greatness gave,
dived at you from the finite's outer rim;

the helm unsure, nought can your great sails trim,
which flutter to bright night where lightnings toss.

Should what is blindly willed break loose, you're saved
by your unscared-off, mystic albatross.

'k Zat, jong, graag in mijn pereboom te deinen:
in de afgeknotte top had ik een plank
getimmerd, en gevlochten, rank door rank,
klimop tot rugleun en veil'ge gordijnen.

Mijn zomerzon zag 'k in mijn tuinen schijnen,
zelf in groen licht op wiegelende bank;
een open schoolraam galmde in zeur'ge klank
van kale en korte Karels en Pepijnen.

Zo, daadloos, boven 't leven, kijk ik toe:
mijn wereld ligt in de avondzon; 't wordt laat.
Mij zelf en andren heb ik ondergaan.

'k Lach om wie zegt, dat ik mijn plicht niet doe;
en, wachtend, schommel ik op rijm en maat:
nooit heb ik zo, als nu, mijn plicht gedaan.

I rocked high in my peartree as a boy:
up in its thinned-out top I'd made a rack-
like seat, with plaited ivy shoots to act
as back-rest and safe curtains I deployed.

Swathed in green light, perched on my swaying board,
I watched my summer sun make gardens glow;
a school's half-open window groaned below
with Charleses and with Pepins, bald and short.

Above life thus, I look on idly, mutely:
my world's in evening sun; it's getting late.
Myself and others I have undergone.

I laugh at those who say I shirk my duty,
and rock on rhyme and rhythm while I wait:
my duty has been never better done.

Pracht van metaal, uit licht en vuur bevroren,
 verborgen was 't in geheimzinnig zout:
 in 't water, dat 't vervloeid en zwevend houdt,
 schijnt 't kleurige in het kleurloze verloren;

tot heil'ge wereldwet haar ritme ontvouwt,
 en in het glas 't voorjaar begint te gloren:
 het rijst, in stralende opstanding herboren
 als zilverpopulier en beukengoud.

In korrels van herinneringen zijn
 de graties vastgelegd van klank en lijn,
 onzichtbaar verkristald naar eigen wetten:

in zijn beweeglijkheid ze oplossend, wacht
 de geest op 't werken van zijn diepste kracht –
 stil groeit het bos van fonklende sonnetten.

Splendour of metal, frozen out of light
 and fire, was hidden in mysterious salt:
 in water, as suspended fluid caught,
 all colour's as if drained and lost from sight;

till sacred world-law's rhythm can unfold,
 and in the glass a springtime starts to dawn:
 in gleaming resurrection it's reborn,
 as silver poplar and as beech of gold.

In what are tiny grains of memory
 graces of sound and line are fixed and stacked
 and unseen their own crystal laws impose:

dissolving them in its mobility,
 the mind waits for its deepest force to act –
 quietly the wood of gleaming sonnets grows.

Naar zee verwaaid insekt uit bloemenland
 is van de wind in 't water afgegleden:
 vinslag van visje zuigt het naar beneden,
 wiekslag van meeuw zoeft 't op van golvenrand;

een enkele omhoog gewoelde korrel zand
 doet pijnlijk zinken zijn gescheurde leden;
 en aanruisend van grijze oneindigheden
 spoelt, dood, de stroming 't achteloos op 't strand.

Vreemd drijf ik rond in 't onverschillig leven,
 en zink en stijg in schomm'lend evenwicht;

en 't onbekende, dat mijn daden richt,
 zoek ik vergeefs in denken, voelen, streven;

en 'k tracht Iemand of Iets 't mij zwaar gewicht
 van doelloze existentie te vergeven.

An insect seaward-swept from flowery home
 has slid into the water from the wind:
 a fish's fin-beat downwards sucks it in,
 a sea-gull's wing-beat skims it off the foam;

a single skyward-whirled small grain of sand
 lets torn limbs painfully sink by degrees;
 and surging in from grey infinities
 the current dumps it, dead, back on the land.

In life's indifference I drift, apart,
 its balance making me now trough now peak;

through thinking, feeling, striving vainly seek
 the unknown that's steered my actions from the start,

and Someone, Something I try to forgive
 the burden of the pointless life I live.

Zoals een zaadpluis door een spinragdraad,
de glinst'rende door 't glinst'rende gevangen,
een korte poos stil trillende blijft hangen,
en dan langs lucht'ge helling opwaarts gaat,

zo kleeft de mensenziel zich vol verlangen
aan ijle broosheid van geluk, en haat
de laag van 't lot, die stuk het spinsel slaat
en voort haar jaagt tot nooit vermoede gangen.

De hemel schreit haar, angstig weggestormd,
diep met zich mee naar 't smartlijk aardse donker;

en straalloos ligt en nietig en misvormd,
wat zalig glansde in zilv'ren stergeflonker.

De wijze tijd houdt wacht; en 't godlijk zaad
Ontkiemt tot kunst, tot wetenschap, tot daad.

Just as a pappus in a cobweb thread,
the gleaming by what's gleaming held quite tightly,
hangs briefly still, while quivering just slightly,
and then ascends its airy slope instead,

so clings the human soul, brimful of yearnings,
to fleeting, fragile happiness, and hates
fate's squall which cobweb's silk annihilates
while chasing her to unsuspected turnings.

The sky then calls her – who from fear had stormed
away – down with it to drear earthly darkness;

and lustreless and puny and deformed
lies what had gleamed in sparkling starry starkness.

Wise time stands guard; and the once godlike seed
Unfolds as art, as science – and as deed.

Zoals een ongelukkig man de rij
 van smartgedachten in zich klinken hoort –
 lang, lang geleden had 't zich ingeboord,
 en steeds herleeft hij 't, al is 't leed voorbij;

en denken moet hij: 'Als ik toen... Als zij...' –
 en 't eindloos vaak herhaalde, woord na woord,
 herhaalt zich strak. – 't Is af. – Hij kan nu voort
 Met 't werk, maar weet: hij is slechts even vrij –

Zo, onverbidd'lijk, gilt dezelfde reeks
 en steeds de onverbiddelijk-zelfde reeks
 van melodieën uit 't orgel door de straat:

mechanisch boven al 't levend geluid
 schreeuwt waanzin van gestorven wanhoop uit,
 en dwingt tot luistren, voor hij verder gaat.

Just as the unhappy man can hear aghast
 the row of painful thoughts ring in his mind –
 long, long since drilled there, deep within confined
 and constantly relived, the pain, though, past;

and can't help thinking: 'When I then... If she...' –
 and the endlessly repeated, word for word,
 repeats till tight. – It's over. – He's then spurred
 to work on, knows though: he's but briefly free –

Here too prevails this unrelenting string
 ever again this unrelenting string
 of tunes the organ churns out through the street:

all live sound's drowned out by this man-made blare,
 it screams out madness of now-dead despair,
 and till it's gone you're forced to hear its bleat.

Stil, zonder dorpen, weiden, watervallen,
ontzaglijk niets van kartlig silhouet,
drijven onwerkelijk, blauw op violet,
op nevelring vergletsjerde Alpenwallen:

als had de vorst op welvend glas gezet
een wereldfantazie in ijskristallen,
staan in één vlak, één glorie over allen,
de toppen, verste en naaste, zonder smet.

Zo zie ik soms in verte van verleden
't zilv'ren gebergte van mijn liefden zweven;

in nevel van vergeten is vergleden,
wat, mens, ik lijden deed en heb geleden;

en, onverloren feeërieën, bleven
de zal'ge toppen van verzonken leven.

Still, without hamlets, meadows, waterfalls,
the immense void of a jagged silhouette,
there drift – unreal, blue on violet,
on ring of mist – glaciated Alpine walls:

as if the frost had placed on arching glass
an ice-world fantasy that's crystal clear,
one single surface, summits far and near,
stand there immaculate, one haloed mass.

Thus sometimes in the far past I discover
the silver mountains of my loves that hover;

into oblivious mist, like dreams that melt,
has slid the pain I've caused and I have felt;

and, enchantments that I yet now retain,
the blessed peaks of sunken life remain.

Wie ziet niet soms zich liggen in de kist,
geroerd, dat zoveel schoons moest ondergaan?
Wie hoort uit 't graf niet roemen, stil voldaan,
deugden die buiten hem geen stervling wist?

Wie denkt niet bij zichzelf: Wonderlijk is 't,
dat alles dan gewoon zijn gang zal gaan,
en het heelal 't de moeite van 't bestaan
nog waard zal vinden, als 't zijn luister mist? –

Die weet, of ook maar voelt bij vaag instinkt,
dat, als hij sterft, een wereld met hem zinkt,
zijn werkelijkheid, maar vizioen van God,

dat oprees uit het Wezen van zijn geest,
wat ergens ooit aan grootheid is geweest,
hij denkt iets dergelijks ook, en is geen zot.

Who's not imagined lying dead and cold,
moved so much beauty had to disappear?
Who, satisfied, does from the grave not hear
virtues known only to himself extolled?

Who hasn't quietly thought: How strange it seems
that all will simply go on as before,
and that the cosmos will feel what's in store
still worth the trouble when it's lost its gleam?

The one who knows, or feels by vague instinct,
that when he dies, a world will with him sink,
reality to him, vision to God,

that from the very Being of *his* spirit
rose all that's ever been of any merit,
will also likewise think– and fool he's not.

'k Ben Brahman. Maar we zitten zonder meid.
Ik doe in huis het een'ge, dat ik kan:
'k gooi mijn vuilwater weg en vul de kan;
maar 'k heb geen droogdoek; en ik mors altijd.

Zij zegt, dat dat geen werk is voor een man.
En 'k voel me hulploos en vol zelfverwijt,
als zij mijn lang verwende onpraktischheid
verwent met wat ze toverde in de pan.

En steeds vereerde ik Hem, die zich ontvouwt
tot feeërie van wereld, kunst en weten:

als zij me geeft mijn bordje havermout,
en 'k zie, haar vingertoppen zijn gespleten,

dan voel ik éénzelfde adoratie branden
voor Zon, Bach, Kant, en haar vereelde handen.

I'm Brahman. But we're stuck without a maid.
Around the house I just do what I can:
throw out my dirty water, fill the can;
but have no dish-cloth; mess things I'm afraid.

She says that this is no work for a man.
And I feel self-reproach and helplessness
when she spoils my long-spoilt unhandiness
again with what she's conjured in the pan.

And always I've revered Him, who displays
magical immanence – world, knowledge, art:

when she hands me my porridge and I gaze
on fingertips that are all cracked and hard,

the selfsame burning adoration stands
for Sun, Bach, Kant, and for her calloused hands.

Door blauw gaatjes valt uit beukebogen
 op dood blad spikk'ling van roodkop'ren vlekken;
 als soms, schuivend, ze elkaar schimmig bedekken,
 is 't, of ze levend uit zich zelf bewogen.

Ritselend komt een vlinder aangevlogen
 en weifelt rond rondom de lichte plekken;
 hij zit; en nu zijn vleugels plat zich strekken,
 staart in de zon de pauwglans van vier ogen.

Stille magie sprenkelend op 't verleden,
 komt, uit onzichtbare oorsprong aangeleden,
 vreemd licht zijn schemering in vlammen zetten.

De psyche van mijn ziel met jong geflonker
 waagt zich, weifelend blij, uit 't oude donker,
 en vangt symmetrisch 't licht in vier coupletten.

Through small blue holes, speckling from arching beech
 falls on dead leaves to form a copper cover;
 when shifting flecks, like shadows, hide each other,
 they seem alive, motion contained in each.

Rustling, a butterfly comes on the scene,
 flits cautiously among the lightest blotches;
 alights; with wings stretched flat it watches –
 four eyes stare sunwards with a peacock sheen.

Sprinkling quiet magic on the past, strange light,
 deriving from a source well out of sight,
 now sets ablaze its mottled glimmering.

My soul's psyche, with youthful shimmering,
 emerges from the old darkness cautiously
 and moulds light to four stanzas' symmetry.

'k Sta naar 't schitt'rend oranje in 't west te kijken:
als fijne, zwarte tralies staan de abelen;
de blaadjes schijnen met het licht te spelen,
om 't op te vangen, als 't er door komt strijken.

'k Zie om: het amethyst in 't oost verdelen
in trossen blauwe-regen diepgroene eiken;
aan de ogen, vol topazenglorie, lijken
de abelen trilgras van paarse juwelen.

Op Brahman, wereldgrond, schijnen de dingen
à jour gewerkte scherts: door de openingen
golft onbelemmerd stralende eeuwigheid.

Het denken, moe van God, keert van Zijn luister
zich gretig-aards vaak af naar kleurig duister
en weldadig koele vergankelijkheid.

At West's now glitt'ring orange I stand gazing:
where poplars rise like fine bars, black and slight;
it seems the smallish leaves play with the light,
to intercept it in its passing grazing.

I turn: in the East the deep-green oak trees sliver
its amethyst to blue-rain-clustered strands;
to topaz-splendoured eyes, the poplars stand
like mauve-jewel quaking grass that's all a-quiver.

Against the world's ground, Brahman, earthly things
seem jesting drawn-work, through whose openings
dazzling eternity unhampered wells.

Yet, tired of God, thought often turns away
from radiance to the dark where colours play
and where cool, salutary transience dwells.

Omhoog zien naar de zon de waterrozen,
 kinderlijk, alsof 't Rafaëls engelen waren;
 grauw slib en wijde scheemringen bewaren,
 die hier de dood stilde tot smartelozen.

Opzuigt de bliksemstorm het meer tot hozen:
 dan staan in blauw doorschijnende pilaren
 de doden: hun zwarte ogengaten staren
 boven hun grijns om macabre apotheozen.

Naar Brahmans zonlicht bloeien mijn gedachten;
 scheemringen, koel, van zielegonden brachten
 rust aan mijn smart om wensen, lang gebroken:

vlaag van herinn'ring woelt uit grauw vergeten
 't verleden op bij flits van plotsling weten –
 't herrijst, 't herrijst; mijn dode wensen spoken.

Sunward the water-lilies turn their eyes,
 childlike, like angels done by Raphaël;
 in grey sludge and wide dusks retained, there dwell
 those for whom death did painlessness devise.

And should a lightning storm's induced osmosis
 suck up the lake, the dead will all stand there
 in clear blue columns: empty orbits stare
 above their grin at grim apotheosis.

To Brahman's sunlight my thoughts strive to flower;
 dusks that rose coolly from the soul's deep bower
 made pain at broken wishes cease to taunt me:

from limbo's grey a gust of memory
 whirls up the past when in a flash I see –
 they resurrect; dead wishes come to haunt me.

I

De zee schuimt wolken naar de wolkenlagen,
de wolken reegnen zeeën in de oceaan;
boven de storm langs rustig zonn'ge baan
drijft de albatros, door windstilte gedragen:

hij hoort van ver de galop van de orkaan
door echoënd dal tussen de golven jagen
op 't bliksemvolk dat, om zijn drift te plagen,
zijn fakkeldans op golftop rond doet gaan;

hij ziet in de afgrond van een wolkenkoker
ham'ren de wereldzee, witgroene moker;
en vastelanden scheuren dondrend los;

en boven dubb'le zee van zee en wolken,
aaneengeprikt door dans van bliksemvolken,
drijft breed in 't stille zonlicht de albatros.

I

The sea flecks up clouds to where cloud banks stack,
the clouds rain seas into the sea below;
above the storm, borne on a breezeless flow,
the albatross drifts on its calm, bright track:

it hears far off the hurricane's wild chase –
galloping through great troughs that dip and lift –
of lightning-folk who, keen to spoil this drift,
around the wave-tops let their torch-dance race;

it glimpses at a cloud-shaft's bottom edge
the world-sea hammering, a white-green sledge;
and mainlands snap off at its pitch and toss...

above a double sea of clouds and ocean
pricked through with dancing torches, in slow motion
and steady sunlight drifts the albatross.

II

Gierende heeft in dagelijks-effen vlak
 van ziel 't verlangen afgronden gebroken;
 uit grauw slib van vergeten opgedoken,
 drijven herinneringen, wrak na wrak;

en waanzin, op wiens golftop honend-strak
 in flikkerdansen fantazieën spoken,
 't is of zijn moker losbrokk'lende stroken
 uit kontinent van trillende ikheid brak.

Zich steeds vernauwend, steeds vernieuwend, halen,
 tot verrukking stijgend uit wanhoopsdalen,
 de golvenringen zich om de angst'ge dicht:

maar 't vrije Zelfbesef van Brahmans Wezen,
 vreesloos getuige van zijn werelds vrezin,
 drijft stil in triomferend evenwicht.

II

Longing's lurchings have gashed a mighty rift
 in soul's torn surface, normally so smooth;
 emerging from oblivion's grey ooze,
 wreck upon wreck, old memories now drift;

and madness, on whose wave-crests' flexed awryness
 in flickering dance wild fantasies abound,
 its sledge seems to knock crumbling slabs of ground
 loose from a continent of quaking I-ness.

Rising to ecstasy from deep despair
 around the fearful one held captive there
 insistent rings of waves constrict at will...

free Self-Awareness though of Brahman's Being,
 that witnesses its worldly fears unfleeing,
 drifts in triumphant balance, calmly still.

Een zonnestofje, een handbreed-lange straal,
die door een naaldprik in papier de dag
heenflitst, een blad, dunner dan spinnerag,
vlucht naar het niets de differentiaal;

'k voel priester me, als ik met een enk'le haal
't nooit afdenkbaar samentoov'ren mag:
trots ben ik en deemoedig, en ik lach
van ekstaze, o mijn heilige integraal.

Zo wordt, wat aan stemming, gevoel, sensatie
iedre sekonde bracht, door integratie
tot ziel van eindig kunstwerk opgeteld;

maar in de ontroering, die naar Brahman heenleidt,
heeft uit versplintering de eeuwig machtige Eenheid
als kunst zichzelf in integrum hersteld.

A speck of sun, a palm-wide ray, light-fraught,
that through a paper pin-prick flashes day;
a leaf, less thin than cobweb, pares away
the differential to the number nought;

I feel a priest, when at a single swoop
what's ne'er unthinkable I charm to one:
I'm proud and humble though, laugh when it's done,
o holy integral, am cock-a-hoop.

Thus what each second brought of mood, sensation,
feeling, is added up through integration,
to form the transitory art-work's soul;

but in the the emotion that to Brahman soared,
the eternal mighty Oneness has restored
itself in art as integer – as Whole.

Schomm'lend weegschaaltje, ritselt de libel
 boven het zomers-broeiende moeras:
 op smalle strookjes van blauwglinstrend glas
 verschiet 't groen streepje, als een vonk zo snel.

Hij zit. Het knappen van een waterbel
 klinkt als een paukenslag dwars door de bas
 van 't kevertje, dat rondzwerft over 't gras
 bij 't ijl tinklen van 't blauwe klokkenspel:

opzwirpt hij, tuimelt, zwenkt en rijst en daalt;
 't lijkt of aan 't spargroen een levende naald
 het zonnepinsel hecht met blauwe lussen;

daar staat hij zwevend in 't neerklett'rend licht
 vlak boven 't water: plotsling is 't, als ligt
 een blauwgroen strikje op flikk'rend speldenkussen.

A rocking balance, the slight dragonfly
 rustles above the summer-sultry marsh:
 on slender triplets of blue-glinting glass
 the green stripe streaks as fast as sparks can fly.

It sits. The bursting of a bubble feels
 like a sharp drum-tap blotting out the bass
 of the small beetle zooming over grass
 at the faint tinkling of blue glockenspiel:

it flicks up, tumbles, sheers, mounts, falls in flight;
 as if with sun-thread a live needle stitched
 with blue loops at the evergreen profusion;

then hovers in the downward-climbing light
 close to the surface – suddenly all's switched:
 a blue-green bow lies pinned on flickering cushion.

Spitsbogend zetten kerkhofpopulieren
 op zilvren voorjaarslucht hun diagrammen:
 als ordinaten staan loodrecht de stammen,
 waarom de lijnenfantazieën zwieren.

Ze staan als geel getong van ijle vlammen:
 't is of dood-zelf het Pinksterfeest wou vieren;
 ze staan als lang orkest van reuz'ge lieren:
 't is of dood preludeerde in vlucht van gammen;

ze staan als sprok'ge groei van gouden veren,
 uit dons van groen rijzend de grijze schachten:

't is of, Phoenix, met nieuw ontvlamde krachten
 het leven uit de dood terug wou keren.

Op eens – geruis, geruis. – Ik sta te wachten,
 of 't kerkhof vliegen gaat naar zonneseferen.

The churchyard poplars, gothic-arching, form
 spring diagrams against the silver sky:
 as ordinates the trunks, erect, stand high
 and round them lines of fantasies all swarm.

They stand like yellow tongues of thin flame-trails:

it's as if death itself's observing Whitsun;
 they stand, a giant-lyre orchestra now risen:
 as if death were preluding flights of scales;

they stand like sheerest gauze of golden feathers
 their green-down shafts of grey far upwards soar:
 it's as if Phoenix, flaring strength rewon,
 would have life to return from death once more.

All at once – rustling – and I wonder whether
 the churchyard's flying off to realms of sun.

Zwevend op winden waait de zee door 't duin,
 en 't zout blijft achter in 't diep-koele zand;
 geen bloemengloed, geen groen van sapp'ge plant
 kleurt 't bleke egaal van vér-zichtbare kruin;

maar 't water, neerfiltrend, doet, tuin naast tuin,
 laaien van tulpenrood 't wijdvlammend land,
 en ruist als bossen op, tot waar de rand
 vaal is door helm en ziekelijk struikenbruin:

Stormend door open mensenleven, laat
 de Godheid bloemloos 't oppervlak, waar 't zaad
 van blijdschap sterft, door lang verdriet geschroeid;

tot ondergrondse zuiverheid vervloeid,
 herrijst Ze als 't rijk van schijn en rijm en maat,
 waar 't Denken tulpt en lovert, ruist en gloeit.

Wind-borne the sea through duneland floats and glides,
 the salt left lying in the deep-cool sand;
 no glow of flowers, no sap-filled plant's green strand
 colours the smooth pale crest seen far and wide;

the filtering water, though, ignites a blaze
 in countless gardens of bright tulip-red,
 and rustles up as woods, to where the edge
 is drab with marram, sickly brushwood-beige:

The Godhead, storming through our open life,
 leaves flowerless the surface, and in time
 joy's seed dies, parched with suffering's long strife;

but coalesced to purity below,
 a bright realm reascends of pulse and rhyme,
 where Thought now leaves and flares, rustles and glows.

Niets kan het Brahman eren, niets hem smaden,
 dan Brahmans eigen lof en eigen spot:
 geen spot, geen lof dan voor wat, wijze en zot,
 het Brahman speelt in wereldmaskeraden:

hij, kunst'naar in natuur en menschedaden,
 is kanker hier, trapt ginds zijn hoogst gebod,
 en leeft de humor van almacht'ge God,
 die, Christus, zich door Judas heeft verraden.

Hij, liefde en zomer van vluchtige wereld,
 vlindert en pauwt en nachtegaalt en merelt
 majeur van klank- en kleurenrijke scherts:

hij, leed en herfst, in de eindigheid gevangen
 van schijnbaar zelf, schreit 't onvervuld verlangen
 tot wereldpathétique in kleine terts.

Nothing honours Brahman, nor him degrades,
 than Brahman's own defaming and his praise:
 no praise nor mocking, than for roles he plays,
 wise man and fool, in earthly masquerades:

artist in nature, in man's acts portrayed,
 he's here a cancer, rules there by a nod,
 and lives the humour of Almighty God
 who – Christ – through Judas had himself betrayed.

He – love and summer of world's shifts – regales,
 butterflies, peacocks, blackbirds, nightingales
 in major-sounding coloured raillery:

he – pain and autumn – in such shifts pinned low
 by each apparent self, shrieks longing's woe
 to worldly pathétique in minor key.

AQUARIUM

In schemrig groen stukje van de oceaan
zweeft als een schim het zeedier, transparant:
zich zelf vergetend, ziet door glazen wand
de mensengeest 't ontzaglijk wonder aan,

hoe 't zieltje, dat in elk trillend orgaan,
teer van doorschijnendheid, onzichtbaar brandt,
't vreemd, glazen vogeltje zijn fijn als kant
geweven vleugeltje golvend doet slaan.

Zo drijft mijn vers in mij, zelf deel van God;
en iets, dat met verstand en weten spot,
verbergt zich in kunst'ge doorschijnendheid;

en wie het leest, voelt, voor één ogenblik
verplaatst buiten de grenzen van zijn Ik,
trillen 't mysterie van zijn eeuwigheid.

AQUARIUM

In one small drop of ocean, greenish, dim,
the creature drifts, transparent, like some ghost:
through a glass wall the human spirit, lost
in rapture, takes the enormous wonder in,

of how the small soul burns invisibly,
frail with translucence in each trembling organ,
and how the strange glass bird with wave-like motion
beats its small wing with lace-fine tracery.

Thus my verse drifts in me, in God contained;
and something that mocks rhyme and sense conceals
itself in artfulness, translucency;

and anyone who comes to read it feels,
one instant by his I no more constrained,
the mystery of his eternity.

'k Hoor, hoe met gouden lijst de schilderij
onhoorbaar zegt, terwijl ik sta te kijken:
'Ik hang in 't niets, zelf niets dan schijn van eiken,
van weiden en van wolken, zee en hei;

Brahman's gedachte heeft bereikt in mij,
wat in uw werkelijkheid hij wou bereiken.
Met kosmisch Zelfgevoel zal 'k u verrijken;
zink door mijn schijn in 't Wezen en word vrij.'

Maar 't panorama – ergernis voor wijding
geeft mij zijn sluwe en spokige misleiding:
't liegt mij de straat op, wrev'lig en beklemd,

waar, diep genot om eerlijkheid verscherpend,
rumoerig klickend, knallend, klinglend, snerpend,
het leven rent en motort, fietst en tramt.

I hear the gold-framed painting say to me
inaudibly, while I observe what's shown me:
'I hang in nothingness, am semblance only
of oak and meadow, cloud and heath and sea;

in me has Brahman's thought attained what he
in your reality likewise had wished to.
With cosmic Self-Awareness I'll enrich you;
sink through my semblance into Being – free.'

The Panorama though spoils consecration,
irks with sly, spooked and false representation –
surly and vexed, I seek the honest street

where, joy made keener by unsullied truth,
with clicks and clatter, squeals and shrieks uncouth,
life motors, cycles, trams at breakneck speed.

't Is zomer; zondagmorgen. Een toneel
 zie 'k plotsling voor me uit verre jongensjaren:
 ik lig in 't gras; er liggen rozeblaren
 overall om me, roze en wit en geel,

mijn moeder speelt piano, 't laatste deel
 van Gounods Faust. En 't leek op eens, als waren
 aan 't trillen ergens in mij zelf de snaren,
 en 't bonsde door mijn borst tot aan mijn keel.

En 'k huilde en huilde, tot mijn moeder kwam,
 en me aaide en kuste en me in haar armen nam,
 en 'k gaf, gelukkig, haar de liefste naam. –

'k Zie rozen. Ik word grijs. De herinnering
 voel 'k trillen in mijn keel, en 't is me, als zing
 ik stil: 'Anges des cieux, portez mon âme'.

It's summer; Sunday morning. And a scene
 from distant boyhood suddenly is there:
 I lie in grass, rose petals everywhere
 around me – yellow, pink and white in sheen;

my mother plays the piano, the last notes
 of Gounod's Faust. Its strings I sensed vibrating,
 as if within me, then reverberating
 all the way up my chest and to my throat.

At which I wept and wept, till mother came,
 stroked and kissed me and took me in her arms,
 and, happy, I gave her the fondest name. –

I see roses. I'm grey. The memory's still
 vibrating in my throat, as if I trill
 the words: 'Anges des cieux, portez mon âme'.

Laag hangt de zon. De lange bossen, dijken
van ondoorschijnendheid, weren de baren
van 't rode licht, dat afdruipt van de blaren,
doorsijplend, waar tot lek de twijgen wijken;

de vlakke stromen, die 't doorzichtig strijken,
kan niet het voorland, ruigbegroeid met varen,
niet kan de takkenglooiing doen bedaren
de steile vloed, die heen spoelt over de eiken;

over de kruin en – dijkbreuk – door de wanden
stort zich de oranje branding op de landen,
wijd vloeiend goud, als uit een fabelbron;

in 't oosten bouwt de nacht zijn wolkendammen;
meezuigt de zon de vloed van koele vlammen,
en ze ebben weg onder de horizon.

The sun hangs low. The long woods, dike-like shield
of dense opacity, hold back and sheathe
bars of red light that drip down from the leaves,
seeping through leaks where twigs and branches yield;

the foreland, roughly fern-clad, can no more
hold back the flat, transparent streams that stroke
now over it than can slopes topped with oak
the steep waves sweeping over all the shore;

over the crown and – dike breach – one thick band,
the orange breakers sweep across the land,
liquid gold surge, as from a fabled spring;

out in the east the night builds cloud-bank dams;
the sun sucks up the flood of cooling flames
that ebbs away beneath the skyline's ring.

't Is eind augustus, zondag. – Blauwig waas
om verre dennen in laat middaguur;
naar 't glooiend stoppelveld, vol sprietjes vuur,
uit stofwolkjes van grindweg loopt een haas.

En ouërwets bolronde dahlia's
gloeien, mooi evenwijdig met de muur
van 't boerenhuis; laag tjisprent om de schuur
zwaluwen, over 't pad langs 't ijzergaas.

Nog rul van zaterdagse hark is 't zand;
voetstappen staan voorzichtig langs de rand;

een schaduwpunt van halfgeel bonenblad
ligt hier en daar in 't lijnennet op 't pad;

door 't dichte raam komt in gedempte vlagen
eenvoudig orgelspel van 'Uren, dagen –.'

It's end of August, Sunday. – Blue-hazed air
round distant pine trees in late afternoon;
toward glowing stubblefield, now fiery-plumed,
from grit-path dust clouds flees a scuttling hare.

Old-fashioned dahlias, like giant taws,
glow the entire length of the farmhouse wall
in perfect line; and chittering swallows call
around the barn, across the path's wire-gauze.

The sand's still loose from Saturday's keen rake;
edged with the cautious footsteps that folks take;

a shadow-point of bean-leaf now quite spare
lies in the path's traced furrows here and there;

in muffled gusts through the closed window come
fleeting strains played on a harmonium.

Het hele landschap heeft de zon vertaald:
 't aardappelveld in niet hoog artistiek,
 maar deeglijk proza; kleurige lyriek
 geeft 't koorland in een stijl, die vlamt en straalt;

episch in vorm, in kleur, in klank, verhaalt
 de eik van zijn zonneheros in epiek;
 de populieren zoeken 't in tragiek,
 hoe op 't geen hoogstreeft, 't noodlot bliksemstraalt;

paarse ernst van groene rooie-kool herhaalt
 de humor van wat klein schijnt en komiek;

wetend wat recht is, en dat hij nooit faalt,
 knikt wijs de den welwillende kritiek –

Uit de onvertaalbare ontzaglijke daalt
 één lof op 't literaire mozaiek.

The sun's translated the whole countryside:
 potato fields into if not ornate
 yet solid prose; while cornfields add a spate
 of lyricism, flaming far and wide;

epic in colour, form and sound, the oak
 tells of its sun-hero in epic verse;
 the poplars choose the tragical, the terse:
 how those who strive high, fate fells at one stroke;

perse gravity of green red-kale infers
 humour in what seems droll and quite prosaic;

knowing what's right, and that *he* never errs,
 the pine nods sagely, genially commends –

From the untranslatable immense descends
 sheer praise upon the literary mosaic.

HONING

'k Zie voor me, tot kristallen regelmaat
van vloeibaar-gouden zuilenbouw verdicht,
– op paarse hei augustusmiddaglicht –
in blauwe schaal hel-gele honingraat.

En 't is, of hier en daar een schaduw gaat
door stilte, die gonzend en glanzend ligt;
en 't is, of voor mijn sterfelijk gezicht
getranssubstantieerd de zomer staat.

Gletsjer van middagloed, besneeuwd met was,
de zilvren kinkels van het lamplicht glijden

naar geurig dal van groenweerkaatsend glas
langs de afsmeltende steilten van uw zijden.

Ben 'k priester? Ben ik heiligschenner? – 'k Weet
dat 'k godlijkheid van zon en zomer eet.

HONEY

I see, into a crystal-ordered whole
of liquid-golden colonnades packed tight,
– on purple heath shines August's midday light –
an ochre honeycomb in a blue bowl.

And it's as if small shadows half-striated
through humming, gleaming stillness leave a trace;
and it's as if, before my mortal face,
summer stands wholly transsubstantiated.

Glacier of midday gleam, snow-clad with wax,
the silver twisting of the lamp-light glides

to fragrant vale of green-reflecting rummer
along the melting steepness of your sides.

Am I a priest? Profaner? – From sweet racks
I eat divinity of sun and summer.

Achter mij in de laan hoor 'k paardehoeven klakken:
 'k verbeeld me, dat de *k* en de *l* zich steeds herhalen;
 maar onstandvastig zijn in timbre de vokalen:
 de *à* stijgt naar de *è*, om wel of niet naar de *à* te zakken.

Iets langs schijnt recht voor me uit te vluchten langs de takken;
 iets monsterachtigs schijnt de vlucht'ling te achterhalen:
 dicht, steeds dicht bij hoor ik 't monster vermalen
 de steeds vluchtende stilt' met steeds gulziger smakken.

Het vreet, het schrokt. – 't Passeert – 't Is maar een paard-en-wagen.
 Het draait een zijweg in; ook voor 't gehoor verdwenen
 is 't monster: de *à* en de *è*, de *k* en de *l* vervagen.

De stilte herleeft –; wacht even nog – de wind kwam strijken –
 sluipt naar flikk'rende laan op voorzichtige teenen,
 en ligt languit, luist'rend, hoe 't zonlicht druipt van de eiken.

Behind me in the lane I hear hooves clop-clip-clopping:
 imagine that the *cl* and *p* go on repeating;
 the timbre of the vowels though wavers and is fleeting:
 the *o* lifts to *i*, then back, perhaps, to the *o* sound dropping.

Right by me, flitting past branches, a monstrous being
 would seem to gain ground on the fugitive that's dashing:
 closer, yet closer I can hear the monster gnashing,
 greedily gobbling up the silence ever-fleeing.

It gulps and guzzles. – Passes – horse and carriage only.
 It takes a side path, and the monster, out of hearing,
 vanishes: the *o* and *i*, the *cl* and *p* fade slowly.

Silence returns –; one moment though – the wind came dipping –
 and with great caution to the flick'ring lane now steering,
 lies flat and listens how from oak trees sunlight's dripping.

VIOLENBEDI

Het hele perk was vol: je zag geen zand.
 De paarsen leken ernstige oude heertjes,
 de bruinen glanzend-moll'ge, goed'ge beertjes,
 de gelen pluimen van een goudfazant;

en massa's witten stonden om de rand,
 zo wit als vlinders of als duiveveertjes,
 net roomse kindertjes in Pinksterkleertjes,
 die om iets heiligs heen staan, hand in hand. –

Verwilderd is 't, deels plat, deels uitgeschoten,
 zodat ik – 'k zie ze nog – die mooie groten
 in de verschrompelenden nauw'lijks herken;

maar even lang als toen sta ik te kijken:
 ze deden goed hun best; 't mag nu niet lijken,
 alsof 'k voor 't vroeger moois ondankbaar ben.

BED OF PANSIES

The bed was full of flowers: no sand in sight.
 The violet ones seemed old gents – grave and mellow,
 the brown ones bear cubs – gentle, cuddly fellows,
 the yellow – pheasant's plumes of golden light;

a host of white ones formed a fringing band,
 as white as butterflies or pigeon feathers,
 like Catholic infants, Whitsun-dressed, together
 round something holy, standing hand in hand. –

All has run wild, flowers squat or far too high;
 it's hard – I see them still – to identify
 large lovelies in shoots shrivelling and sad;

but just as long as then I gaze and dream:
 they did their very best; I shouldn't seem
 ungrateful for the beauty all once had.

I

Soms vraag ik nuchter: is 't misschien een waan,
wanneer ik denk, ik ben Brahmans profeet –?
Herleeft in mij, zonder dat 'k zelf het weet,
een zon- en regentov'rende sjamaan?

Of doe ik aan mystiek, noem 'k mij brahmaan,
omdat het literair staat en gekleed?
En preek ik koketterend van mijn leed,
omdat het hoort bij 't dichterlijk bestaan?

Dat 'k zelf dit vraag, is dat al geen bewijs?
Ja, zeg ik daarom, dat 'k oud ben en grijs,
opdat 't zal schijnen: Wat hij zegt, is waar?

Of knaagt de twijfel na mijn wetenschap
hong'rig 't geloof stuk in mijn dichterschap? –
Ik meende altijd, ik was geen huichelaar.

I

At times I ask straight out: is it insane
to think perhaps that I am Brahman's prophet –?
yes, that in me, though I know nothing of it,
a shaman lives who conjures sun and rain?

Or do I play the mystic, act the brahmin,
because it looks like skills that are arcane?
And do I pose and preach about my pain,
because a poet simply has to, amen?

Isn't my asking proof sufficient too?
Yes, is that why I say I'm old and grey,
so people then think: What he says is true?

Or after knowledge does doubt gnaw away
still hungrily all my poetic wit? –
I always thought myself no hypocrite.

Door winteravondmist zijn blauw beslagen
de ruiten van de tram: spektrale kringen
vervloeien, of vervolgen en doordringen
elkaar naar stand van lantarens en wagen:

soms is 't, of reusacht'ge juwelen ringen
vlak achter 't glas in etalages lagen:
dan lossen ze op tot halo's, die vervagen
doorzichtig, wijd, in kleur'ge scheringen.

En vlinders, vogels, bloemen, sprookjesachtig,
repen changeant van zij, exotisch prachtig,
ze schuiven langs me, eindloze stalenkaart –

plotsling, op 't plein – lugubre, roodpaarse ogen,
dreigend uit vreemdgesloten regenbogen,
staan als een ontzaglijke pauwestaart.

The winter evening mist has made the panes
steam up inside the tram: and wraithlike space-rings
converge, or form sequential interlacings
according to the lamps' and tram's domains:

it seems at times bejewelled huge rings lay
close up behind shop windows' passing flurry:
they then dissolve to haloes which grow blurry,
transparent, wide, in prism-cut display.

And butterflies, birds, flowers, quite fairytale,
shot bars of silk, exotic and full-scale,
an endless pattern card, scroll slowly past –

suddenly, on the square – mauve, baleful eyes,
threat'ning in strangely shuttered rainbow guise,
stand like some peacock's tail, fanned out and vast.

Voor paarsblauwe avondlucht zie 'k uit mijn raam,
als ijle veren, in de grond de stelen,
hoog, de elastische pluimen, mijn abelen,
abelen, grac'lijk edel als hun naam,

die 'k niet kan zeggen, zonder hem te strelen
met voorzichtige lippen; ja, ik schaam
me half, dat niet, muzikale Calame,
mijn taal hem schild'ren kan met klankpenselen.

De ellipsen staan, geërceerd om loodrechte as,
de top gedoezeld, slank voor 't stolpenglas,
met vegen geel en violet bestreken;

een smalle rode wolk, rakende lijn,
ligt stil. 'T lijkt alles kraakfijn porselein,
zo teer - 'k durf nauw'lijks zien, bang dat 't zal breken.

'Gainst mauve dusk sky, seen from my window pane,
like wispy feathers, with their stems fixed stable,
tall, the elastic plumes, I regard my abeles,
my graceful abeles, noble as their name,

which I can't say, unless with shy lips straying,
I stroke it; yes, and shame seems to disarm
me almost that, a musical Calame,
my sound-brush lacks all words to try portraying.

The ellipses stand, arched around die-straight stem,
the top is blurred, through bell-jar glass quite slim,
covered with violet and yellow streaking;

a thin band of red cloud, tangental line,
lies still. It looks like fragile porcelain,
so frail – I scarce dare look lest it start breaking.

't Is lang geleden; 'k was nog maar een kind.
Toen dacht ik: Als ik maak, dat ik nooit meer
ondeugend ben, en dat 'k op school goed leer,
dan word ik vast 'een kind, van God bemind'.

En – dacht ik – als ik dood ga, nou, dan vind
ik in de lucht bij onze Lieven Heer
de mensen, waar 'k van hou, allemaal weer,
mijn ouders en mijn zuster en mijn vriend.

In ons salon, boven 't antiek buffet,
hing aan de muur een prachtig-mooi portret,
van hoe een moeder slaapt; ze is zeker moe;

en naast haar ligt een kindje dood in 't bed;
een engel hangt erbij; 'k begreep niet, hoe;
en draagt het kindje naar de hemel toe.

Long since, when I was still in infancy,
I thought: If I'm not wicked any more
and learn my lessons when at school, I'm sure
'a child beloved by God' is what I'll be.

And when I come to die – I thought – I'll end
up finding with our Dear Lord in the sky
all those I love who find themselves on high,
my parents and my sister and my friend.

Above the old sideboard in our drawing-room
hung such a lovely portrait from a thread:
a mother sleeping – tired out, I assumed;

beside her lies a dead child in the bed;
an angel hangs there; how, I didn't know;
and lifts the child to heaven from below.

Zo zou ik eenmaal naar de hemel gaan,
 en vleugels krijgen, wit als een kapel,
 en vliegen door de lucht, zo hoog, zo snel,
 sneller dan vogels, hoger dan de maan;

en 'k zou misschien op zondag mogen staan
 vlak bij de troon van God, naast Gabriël;
 Jezus vond 't zeker goed: die wist het wel,
 dat ik op school mijn best zo had gedaan.

En dan zongen ze vast een kerkgezing;
 alleen: als 't licht maar niet te helder was:
 zo dicht bij God – een hele zondag lang –

als 'k daaraan dacht, werd 'k wel een beetje bang.
 Maar groen is goed voor de ogen: een stuk glas
 hield men zich voor 't gezicht, daar, groen als gras.

Thus would I go to heaven, late or soon,
 be given wings white as a butterfly;
 and through the air I'd fly so fast, so high,
 faster than birds do; higher than the moon;

and maybe I'd on Sundays get to stand
 close to the throne of God, at Gabriel's side,
 which Jesus would approve: he'd know I'd tried
 to do my level best at school, as planned.

And then they'd sing a hymn of praise for sure;
 but what if it was very bright or more
 so very close to God – all Sunday long –

I was afraid I'd find such light too strong.
 But green is good for the eyes: a piece of glass
 was held in front of them, there, green as grass.

Maar – één ding was er, dat 'k niet prettig vond:
 ik kende een plaat, waarop een neger vloog
 met de armen om een blanke, in 't donker. Hoog
 zag je veel licht; beneden was de grond.

Werd hij nu ook een engel? Met zo'n mond?
 En met dat griezlig witte van zijn oog?
 Ik hoopte, dat grootmoeder zich bedroog,
 en hij niet was bij God, als ik er stond.

Grootmoeder zei – 'k hoor nog haar lieve stem –:
 Het vel was niets; God zag alleen de harten;

en was dát goed, dan kwam je vast bij Hem;
 Hij hield niet meer van blanken dan van zwarten.

En ik begreep 't: gelijk zijn al de doden,
 de mensen en de negers en de joden.

But – there was one thing not so nice, I found:
 I knew a print in which a negro flew,
 a white man cradled in his arms. And you
 saw light high up; down under was the ground.

Would he too be an angel? With that gob?
 and gruesome white that quite suffused his eye?
 I hoped that grandma'd got it wrong and I
 would not have him too standing next to God.

Said grandma – I can still hear her sweet voice –:
 The skin was nothing; God just read your heart;

if *that* was good, then you would be His choice;
 He did not tell the blacks and whites apart.

And so I saw He was not one to choose –
 the dead were equal: people, negroes, Jews.

Die joden – ja; die waren vreeslijk raar.
 En lelijk ook; heel zelden zag je mooie.
 En zo opzichtig! Jurken schots-bont-rooie
 trokken de meisjes aan, niet zondags, maar

op zaterdag. En 't was ook stellig waar,
 want iemand had 't gezien, dat ze de dooien
 zonder gevoel zo van de trappen gooien,
 wanneer ze op Sabbat sterven. Dat was naar.

Een joodje op school – Koos heette hij – had gezegd,
 dat hij me een goud horloge geven zou.

Ze lachten thuis, dat ik 't geloofde. Nou:
 hij zéi het wel, maar dee 't niet. Dat was slecht.

Dat ze in de hemel kwamen, kón 'k niet wensen.
 Hoewel – je weet niet – joden zijn ook mensen.

Those Jews – I mean, they were a right queer lot.
 And ugly too; they nearly all looked messy.
 And so flamboyant! Bright red tartan dresses
 the girls would put on, not on Sundays, but

on Saturdays. And it was just plain truth –
 someone had seen them – that they throw their dead
 straight down the stairs with no trace of regret
 when death comes on the Sabbath. That's uncouth.

A Jew boy at our school – called Koos – had said
 he'd give me a gold watch, why I can't tell.

Back home they laughed since I believed him. Well:
 he *said* he would, but didn't. That was bad.

I *couldn't* wish for heaven to be due them.
 You never know, though – Jews are also human.

Vaak wou 'k een jood zijn, om de zaterdag:
dan hadden we een dictee, en dan mocht Koos
niet schrijven, en keek rond; en na een poos
zei meester: 'Koos mag weggaan!' En ik zag,

afgunstig, hoe hij met pedante lach
heel langzaam wegging. Eens zei iemand, boos,
omdat 't mooi weer was: 'Jood!' Dat vond ik voos:
'Jood!' – 'Paap!' te schelden, is iets, dat niet mag.

Het goud horloge, ja, dat was voor mij:
hij had het zelf beloofd. Dat was gemeen.

Maar toen hij 't hoorde, keek hij niet meer blij,
en kreeg een kleur, en sloop stilletjes heen.

En 'k schaamde me, dat 'k geen jood was als hij:
dan hoefde hij niet zo weg te gaan, alleen.

For Saturdays, I wished I'd been a Jew:
we had dictation then, and Koos was let
off writing, and gazed round till teacher said
'Koos can go now!' And jealously I'd view

him leave with his pedantic laugh and walk
off very slowly. Once a classmate, riled,
since it was sunny, called out 'Jew!' That's vile.
'Jew!' 'Papist!' – that's no proper way to talk.

The gold watch, well, that was a dirty game:
he'd promised it. That simply wasn't done.

But when he heard this, he knew he'd been blamed,
and blushed, and slunk off quietly on his own.

Were I a Jew like him, I thought ashamed,
he wouldn't need to leave like that, alone.

De zondag kwam altijd net als een feest;
 of eig'lijk: zaterdag begon het al.
 Om elf ging Koos; dan werden we half mal,
 en meester zei: Zo'n drukke, oproer'ge geest

was in geen school ter waereld nog geweest;
 – want meester sprak geleerd. – En niemendal
 beviel hem dat zoethout; 't leek wel een stal;
 dat kauwen op zoethout deed zelfs geen beest.

Maar dan deed meester toch een mooi verhaal
 van jacht op leeuw en wolf en 't wilde zwijn;

– en langs de muur schoof stil een zonnestraal; –
 van verre landen, waar nog rovers zijn.

Op straat geklets van emmers. Langs 't kozijn
 dropen de straaltjes. – Heerlijk schoollokaal!

Sunday came always like a celebration;
 or rather: Saturday was when it started.
 Once Koos, around eleven, had departed
 we'd lark, and teacher said: In all creation

no school's had such unruly, fractious minds
 (he spoke just like a book). And worst of all:
 that liquorice – more like some cattle stall
 such chewing, even beasts were more refined.

Then though, he told us tales sure to entice,
 of hunts for lions, wolves, and savage boars

– along the wall a sun's ray would be gliding –
 of lands where robbers lurked on foreign shores.

Outside, the clank of buckets. Droplets sliding
 down window casings. – Classroom paradise!

En voor den eten, 's middags, werd de zegen
gevraagd van 'Vader, die al 't leven voedt,'
en die zo trouw 'ons spijzigt met het goed,'
dat wij wél 'van Zijn milde hand verkregen'.

Hij gaf de zon, en, als 't moest zijn, de regen;
en deden we onze plicht met vroom gemoed,
en leerden braaf, en waren altijd zoet,
zou Hij ons leiden op al onze wegen.

En vlak na 't bidden praatte je niet hard:
't was of een heel fijn, een heel prachtig ding

rondom het eten over tafel hing;
en dankbaar was ik dan met heel mijn hart,

dat we zo prettig bij elkander zaten;
behalve 's maandags, als we zuurkool aten.

We prayed before each dinner that the food
be blessed by 'God who all of life doth feed',
and 'from whose gentle hand *we* have received'
what us 'sustaineth in its plenitude'.

He gave the sun, and, if needs be, the rain;
and if we piously did as we should,
were quick to learn and always kind and good,
throughout life's journey he would us sustain.

And you spoke softly after having prayed:
as if some fine, some wondrous thing apart

hovered above that table neatly laid;
and I was grateful then with all my heart,

that we sat there so peaceful and devout –
not Mondays though, when we had sauerkraut.

Gods wijze liefde had 't heelal geschapen:
 vol lente, net als de appelbomen bloeien;
 weldadig-groen liet voor het vee Hij groeien
 het gras, voor ons doperwtjes en knolrapen,

't varken om spek en ham, om wol de schapen,
 om boter, kaas, melk, leer, vlees, been de koeien;
 waar steden zijn, liet Hij rivieren vloeien;
 het zonlicht spaarde Hij uit, als wij toch slapen.

De sterren schiep Hij, om de weg te wijzen
 aan brave kooplui op stoutmoed'ge reizen;
 Hij schiep kaneel, kruidnagels, appelsientjes,

het ijzer voor de ploeg, het hout voor huizen,
 Hij schiep het zink voor waterleidingbuizen,
 en 't goud voor ringen, horloges en tientjes.

The universe God's wise love had created:
 with spring, to go with flowering apple trees;
 and luscious grass, so cattle might be sated,
 He made for them – for us swedes and green peas,

pigs for their ham and bacon, sheep for wool,
 and cows for butter, cheese, milk, bones and meat;
 where cities are, He filled the rivers full;
 He saved on sunlight when we are asleep.

He made the stars, so honest merchants on
 intrepid journeys got to where they should;
 He made small oranges, cloves, cinnamon,

iron for the plough, for building houses wood,
 made zinc for water pipes to save on buckets
 and gold for making watches, rings and ducats.

Ik werd al aardig knap, want 'k leerde frans.
 Blij was 'k! Als je dat kende, ja, dan was je
 een eind op streek, begreep ik, want dan las je
 Verne in 't oorspronkelijke en Aimards romans.

Maar moeilijk! *h* al dad'lijk was daar *hache*;
 en *dans* was zonder *s*, met *s le sens*;
du fils - des zoons; maar *de l'homme* - des mans;
 en die vervoeging! *Je sais* maar *je sache*.

Vreemd: een frans jochie, dat ik had ontmoet,
 sprak niet als meester; en die wist 't toch goed:
 'La loi - de wet' klonk met zo'n mooi ronde *oea* –

't Was, als je er over nadacht, toch wel raar,
 dat hij vanzelf zo vlug achter elkaar
 kon zeggen: *que je ne m'en aille pas*.

I got quite bright. To start French, you'd come far.
 Happy I was! If you knew that, well, then you
 were getting on, I grasped, because this meant you
 read Verne en français and works by Aimard.

But difficult! Straightway *h* turned to *hache*;
 you can't hear *s* in *dans*, in *sens* you can;
du fils – the son's; but *de l'homme* – of the man;
 and conjugations! *Je sais*, but *je sache*.

Odd: a French lad I'd met was quite a change
 from teacher's francophonic expertise:
 'La loi – the law' had such a nice round *wa* –

It was, when you considered it, quite strange,
 that he could rattle off fast as you please
 the sentence: *que je ne m'en aille pas*.

J'aime le son du cor – de Pyreneeën,
 door sneeuw witpuntig en breedzwart door pijnen,
 zag 'k flikkeren van zilvren Paladijnen
 onder de wolken, boven Moorse armeeën.

En rotsen, door scheurende bossen, gleeën –
 en 't leek de maat van zware alexandrijnen –
 neer op 't verraad in bloedige ravijnen
 door worp van velen, wein'gen, van hen tweeën.

't Werd avond. 't Zwart was blauw en 't wit oranje.
 Zijn laatste riddergroet naar Charlemagne
 vloog naar het noorden, hoge, gouden zwaan.

En 'k dacht bij de angst van triomfante Moren
 voor de echo's, spokend om ivoren horen:
 'Had 'k toen geleefd, en was 'k zo doodgegaan!'

J'aime le son du cor – my mind's eye saw
 the Pyrenees, snow-stippled, blacked by pines,
 glinting with light from silver Paladines
 beneath the clouds, above the hosts of Moors.

And down through rending forests boulders flew –
 like heavy alexandrines' solid thud –
 on treachery in gorges drenched in blood
 tossed by the many, by the few – those two.

Dusk came. And black was blue, white orange-stained.
 His last salute as knight to Charlemagne
 flew to the north, a lofty, golden swan.

Triumphant Moorish hearts turned quite forlorn
 at echoes haunting round the ivory horn:
 'Had I but lived like them, and like them gone!'

En 'k las van Titurel en Parcival. –
 Nog dreven om de toppen nevelvlokken;
 voor heil'ge tocht hoorde ik de kloosterklokken
 hun vroomheid sprenken door nog duister dal;

ik zag, hoe flikkerende pantsers trokken
 de helling af, zilveren waterval,
 en, lange rivier van koraalgeschal,
 golvende pijen achter pelgrimsstokken;

banieren zag 'k bergop, schokkende, klimmen,
 de kop vooruit, en goud en zilver glimmen
 in verre tweespraak met nog lage zon:

schuivend langs achtergrond van blauwe pijen,
 naar 't oosten zag 'k, in 't oosten hen verdwijnen
 in morgennevel op de horizon.

I read of Parzival and Titurel. –
 Thin shrouds of cloud still drifted round high crests;
 I heard the abbey bells for holy quests
 sprinkle their piety through still-dark dell;

I saw the sparkling armour make its way
 off down the slopes, a silver waterfall,
 and, a long river of loud-sung chorale,
 behind the pilgrim staffs saw habits sway;

I saw the banners' jolting uphill climb,
 their tips out front, and gold and silver glow
 in distant parley with a sun still low:

sliding against a background of blue pines,
 I saw them slowly vanish in the east
 into the distance and the morning mist.

Ik wenste toen een oudgraaflijk kasteel,
 in 't midden van hoog beukenbos met uilen
 en grafruïne, zwartbegroeid de zuilen,
 scheef elke schacht, gebarsten 't kapiteel;

twee leeuwen, door oud mos vaalgroen en geel,
 spalkten naast de ophaalbrug hun drakenmuilen,
 en uit het maanlicht kwam de herfststorm huilen
 door puin van gang, vol ritslend ratgespeel.

En plechtig, in vervallen ridderzalen,
 stonden te zwijgen, held naast held, de stalen
 harnessen van mijn ad'lijk voorgeslacht;

en 'k hoorde, schuiflend langs de kronkeltrappen,
 tot boete voor vergeten schuld de stappen
 van verre vad'ren spoken door de nacht.

I wished then for an ancient castle, lost
 deep within woods of tall beech trees with owls
 and ruined grave, columns with black-leaved cowl,
 each shaft askew, its capital half-crushed;

two lions, from moss now yellow and dull jade,
 flanking the drawbridge gaped their dragon jaws;
 and autumn gales came out of moonlight, roared
 through ruined passages where rat hordes played.

And solemnly, in halls now decomposed,
 there stood, hero on hero, silent rows
 of armour noble ancestors had worn;

and I heard, shuffling on the twisting flights
 of stairs, to pay for sins no longer borne,
 those distant forebears prowling in the night.

Want met Poseidôns hoogzwalpende haat
 worstelde lang Odusseus' heldendom,
 tot hij door spleet in muur van branding zwom,
 waar gunst van stroomgod hem tot effen straat

zijn glazen wildheid gladstreek, en gewaad
 door dragend water hij op de oever klom,
 en bukte in krakend riet, en kuste stom
 de heilige aard', geefster van 't voedend zaad:

in storm van omgewoelde herinn'ring smijt
 mij de ene smart naar de andre golftop toe;

dan is 't, als ruik ik hars, en veilig glijd
 ik naar mijn verst verleden, oud en moe;

en 't is me, of ik u kus, mijn heideland,
 en zacht u aai met vroom-dankbare hand.

For with Poseïdon's high-surgings hate
 Odysseus' valour wrestled long, till he
 swam through a crevice in the wall of sea –
 a god had kindly smoothed its heaving spate

of glassy wildness – and, from peril freed,
 could wade through buoyant waves and climb ashore,
 bend down in creaking reeds and kiss once more
 the holy earth, giver of wholesome seed:

and in a storm of churned-up memory
 sharp stabs of wave-top pain are hurled at me;

I sense a resin smell, and safely glide
 back to my farthest past, both old and tired;

and feel as if I kiss you, heath-clad land
 and stroke you gratefully with pious hand.

Nog scheurde wijdjagende valk met schaars
geroep uw stilte, mijn Veluwe grond!
Uw zwijgen, vol van diep verleden, schond
geen dom rumoer van steedse beuzelaars;

nog flikkerde 't hert door uw struiken rond;
nog brandden geen lupinen, kaars naast kaars,
hun gele blijdschap in uw tragisch paars,
met stroeve bossen tot de horizont;

nog lag flapp'rend geen lap van vett'ge krant
naast platgezeten mos van heuvelrand,
met sinaasappelschillen geel befluimd:

uw wegen, rustig zwervend, gaven stilt'
en speelplaats even veilig aan het wild,
als ruige glooiing, slank met berk gepluimd.

Still did wide-ranging falcons with rare cry
rip through your stillness, Veluwe, homeland!
Your silence, full of deep past close at hand,
no city drivellers' din had yet defiled;

deer flickered still among your greenery;
no candle lupins, row on row, yet drove
their flaring mirth into your tragic mauve,
with jagged woods as far as one could see;

no greasy scraps of newspaper yet lay
flapping beside the flattened hillside moss,
with cast-off orange peel already smirched:

your gently roaming paths had not yet lost
their quiet where game could just as safely play
as on rough hillsides, plumed with slender birch.

Ruik ik daar niet de lucht, die wrang en sterk
 en warm en prikk'lend van uw heide waait,
 als wolkenloze Augustusmiddag laait
 op glinstrend zand en wit-zwevende berk?

Ik zie, hoe, vonk na vonk, 't bedrijvig werk
 van bijen om pas bloeiend heikruid draait;
 ik hoor 't point d'orgue, dat de wind die me aait,
 meedraagt uit 't spar-bos, bruingezuilde kerk.

De verte trilt. Ik doe mijn ogen dicht,
 en voel mijn lichaam staan, onwerkelijk licht,
 zalig verloren in de oneindigheid;

en harsreuk, zon, en bos, en hei, het groeit
 nu samen tot een sprookjesland, waar bloeit
 de vrome herrijznis van mijn jongenstijd.

And don't I smell there, coming from your heath,
 air that is sharp and strong, is warm and tingles,
 when cloudless August heat at noonday mingles
 with white-poised birch and glistening sand beneath?

I see how, spark on spark, the eager search
 of bees is focused on new-flowering heather;
 hear the point d'orgue the wind, light as a feather,
 brings from the fir-tree wood, brown-columned church.

The distance shimmers. Closing my eyes tight,
 I feel my body stand, unreally light,
 blissfully lost now in infinity;

a scent of resin, sun, and wood, and heath
 make up a wonderland, where inwardly
 my risen childhood days now live and breathe.

Dan denk ik aan 't konijntje, dat ik zag
als kind vóór Sint Niklaas achter het glas
van dure speelgoedwinkel. O! dat was
zo'n prachtig beestje, grijs en wit; het lag

gezellig in zijn mandje in mooi-groen gras;
en als 'k van school kwam, bleef ik iedre dag
staan kijken, bang, dat 't weg zou zijn. En, ach!
eens wás het weg; en toen begreep ik pas,

dat ik toch heimlijk steeds was blijven hopen,
dat ik 't zou krijgen. Thuis heb 'k niet gepraat
over 't konijntje, maar 'k wou niet meer lopen,

omdat 'k dan huilde, aan die kant van de straat.
Nu zou 'k me zo'n konijntje kunnen kopen,
maar 'k word zelf grijs. Want alles komt te laat.

I then think of the rabbit that I spied
near Christmas as a child, behind the glass
of an expensive toy shop. Oh! it was
so lovely a small creature, grey and white;

lay snugly in its grass-lined basket; when
I paused on my way home from school each day
to look, I feared it would be gone. Dismay
I felt when this in fact had happened. Then

I knew I'd hoped, deep down, at any rate
to have it as a gift. I didn't talk
of this at home, but I refused to walk

on that side of the street, for then I'd cry.
Now such a rabbit I could simply buy,
but I grow grey myself. All comes too late.

Spreek, Vlugge Wolf, broeder met 't blonde haar,
ontdekte uw speurend oog de bleke mannen,
die, sluipend door de golvende savannen,
ons trachten te verstrikken in gevaar?

Uw rode vriend, de Machtige Adelaar,
kan uit zijn ziel de angstige vrees niet bannen:
't is om úw skalp, dat ze allen samenspannen;
mijn geest is somber en mijn hart is zwaar.

U zoekt hun haat, hun list, hun mes, hun lood;
nooit zal hun wrok 't uw ed'le moed vergeven,

dat gij mij eens gered hebt van de dood,
toen 'k met de panter worstelde om mijn leven.

Sluw zullen naar uw ondergang zij streven:
klein is hun durven, maar hun valsheid groot.

Speak, Swiftfoot Wolf, brother with light-blond hair,
did your keen eye see pale men, sly in manner,
come stealing through the billowing savannah,
to take us while we still were unaware?

Your red friend, Mighty Eagle, knows no art
to banish from his soul his anxious fear:
it's plotting for *your* scalp they all draw near;
my spirit's cheerless, heavy is my heart.

You seek their hatred, cunning, shot and knife;
their spite will not forgive a noble friend

whose courage saved me from a certain end
when with the panther I fought for my life.

They seek through treachery to seal your fate:
they venture little, but their guile is great.

'k Hoor ruisen ons moeras – zo noemden wij 't,
 ik en mijn vriend – vol angstig ritslend riet,
 met, soms, een zichtbaar wieglende karkiet;
 erom eerst bos, dan heiden, vlak en wijd.

Wij stookten vuurtjes, veilig: niemand ziet
 de blauwe rook. Over ons, dreigend, glijdt
 kraaiengeroep, vreemd, wild, door de eenzaamheid. –
 Leeft hij nog? – 'k Ruik de hars – Ik hoop van niet.

Ik heb hem vaak beledigd en gegriefd;
 want 'k hield van hem. Neen, 'k was op hem verliefd.
 Neen, meer– mijn ideaal van goed en waar.

Nu ben ik oud. In Brahman is vergaan
 mijn wereld, en ikzelf, grijze brahmaan –
 maar hij had blauwe ogen en mooi zwart haar.

I hear our quagmire swish – we called it that,
 I and my friend – with anxious-rustling rushes,
 a glimpse of swaying birds they call reed thrushes;
 around it woods, then heathland, wide and flat.

We lit small fires, quite safe: no one will spot
 the bluish smoke. Above us, strange and rude,
 ominous caws glide through the solitude.
 He's still alive? – A resin smell – Hope not.

I often hurt, offended him, I knew;
 for I was fond of – no – in love with him.
 No, more: my model of what's good and true.

Now I am old. My world is gone, now lies
 in Brahman – I've become a grey brahmin –
 but he had sleek black hair and deep-blue eyes.

Dan las ik weer van 't jonge, lelijke eendje:
 eerst zwom hij blij door 't groene licht op 't water;
 toen joegen ze hem weg met kwaad gesnater,
 en gooide een jongen naar hem met een steentje;

toen plaste hij rond met één bevroren beentje
 's nachts in een kolk; en toen ontmoette hij, later,
 bij de oue vrouw, die deft'ge, wijze kater
 en kipje Kortpoot met 't verbrande teentje!

En stilletjes werd 't kleine eendje groot;
 en vloog eens in een meer. Daar kwamen aan

drie zwanen; en hij zei: 'Pik me maar dood!'
 en boog naar 't water; en hij zag een zwaan.

En 'k had altijd, wanneer ik 't sprookje las,
 een vreemd gevoel, dat 'k zelf zo'n zwaantje was.

The ugly duckling tale I then re-read:
 he blithely swam at first on green-lit water,
 but was chased off by cackling without quarter;
 a young lad threw a pebble at his head;

he splashed round in a pool one night although
 one leg was frozen stiff, and later met
 at the old crone's shack that stately, wise tom cat
 and Chickie Shortlegs with its scalded toe!

And bit by bit the little duckling thrived;
 and flew off to a lake. Three swans swam on

to welcome him. 'Peck me to death!' he cried,
 and bowed down to the lake – and saw a swan.

And when I read that tale I always had
 the strange sense I too was a swan like that.

Ja, laat heb ik 't ontdekt: Ik ben een zwaan:
 mij heeft uit poel van dof, smartelijk leven
 het stilgegroeide Godsgevoel geheven,
 aardse gehechtheid heb ik weggedaan;

mijn vleugels zijn weer wit en waard te slaan
 in Brahman's licht; want wat van slijk bleef kleven,
 met blijde tranen heb ik 't weggewreven:
 nu mag, nu durf, nu kan, nu moet ik gaan,

ik die, uit angst van aarde, hijgend wou vluchten
 naar bevrijding in storm, in sterreluchten,
 in koele smartenloosheid van natuur,

tot waar, van eeuwigheid in Brahman dronken,
 de extaze ziet als wolk van sterrevonken
 stuiven 't Heelal uit 't eigen Wereldvuur.

Yes, I've been slow to grasp that I'm a swan:
 from quagmire of life's pain and misery
 a dawning sense of God has lifted me,
 earthly attachments are all long since gone;

my wings are white once more and fit to beat
 in Brahman's light; for any clinging mud
 I have with blissful tears from them now rubbed:
 I may, dare, can, and must direct my feet –

I who, from fear of earth, would gasping flee
 and seek release in storm and star-strewn dark,
 in nature's painlessness that's so entire –

to where, Brahman-drunken with eternity,
 ecstasy sees, a cloud of starry sparks,
 the Cosmos fly out from its own World-Fire.

Je lijkt op iemand, en 'k weet niet, op wie.
Wel weet ik, dat ik niet voor 't eerst je zie.
Eerst dacht ik: lijkt ze niet op 't meisje, dat
toen 'k jongen was, ik 't eerst heb liefgehad?
Maar 'k weet nog goed, hoe 'k toen verwonderd keek
naar háár gezicht, op wie ze eigenlijk leek.

You look like someone, and I don't know who.
And yet, it's not the first time I see you.
I first thought: doesn't she remind me of
the girl with whom when young I fell in love?
I still recall though, gazing at *her* face,
wondering who it was she had replaced.

Als kil en grijs novemberschemering
de beelden wekt van zon en zomerdag,
zie 'k vaak, hoe 'k toen in paarse heide lag
en tóen onder flikk'rende beuken ging.

Maar vaak smelt al wat ik van zomer zag,
tesaam tot één gevoelsherinnering,
een blauwe stille nevel, waar geen ding
door zware apartheid scheurt 't zwevende rag.

Zo zie ik vaak, die ik heb liefgehad,
als zomerdagen, stralend alle, staan;
ze zijn weer jong, en jong weer ben ik zelf.

Maar soms zijn de apartheden weggegaan.
En 't is, als was mijn ziel een blauw gewelf,
vol stil geluk, één tijdeloze schat.

When chill and grey November twilight calls
up images of sun and summer day,
I see how sometimes on mauve heath I lay
or else I walked through beeches' flickering halls.

As often, though, my summer pictures spread
and merge into one memory of mood,
a still, blue mist where nothing can intrude
to cause the floating inner web to shred.

Then I see often those I came to love
standing, like summer days, a radiant host;
they're young once more, as I myself am too.

At times, though, all divisions are quite lost.
And it's as though my soul's a vault of blue,
full of quiet joy, one timeless treasure trove.

Gemakk'lijk lig ik in mijn leuningstoel
 naast 't rode pluche van zonnig tafelkleed;
 Plancks quantenleer zou 'k lezen, maar 'k vergeet
 van mijn hier-zijn 't hoogst wetenschapp'lijk doel:

want 'k zie een tulpenveld, vol gekrioel
 van lichte en donkre vlammen; eer ik 't weet,
 silhouetteert mijn hand een haas, die eet
 met mumm'lend mondje van het vlamgewoel;

en 't voorvlak van een doosje lucifers
 lijkt net een rechthoek hyacintenblauw,

met vage zilverglanzen, alsof vers
 waasde over 't veld de voorjaarsmorgendauw;

en 'k schrik, van wat ik plotsling denk, pervers:
 tulpen zijn rood, filosofie is grauw.

I'm comfortably ensconced in my arm-chair,
 the sun-drenched red-plush table cloth close by;
 unread I let Planck's quantum theory lie –
 my life's prime scientific aim – and stare:

for I see tulips, see a mighty storm
 of flames both light and dark; before I know it,
 my hand's a hare in silhouette – I show it
 nibbling and munching from the blazing swarm;

and the front oblong of a match-box blurs
 into a patch of hyacinthine blue,

with hazy silver lustres, as if dew
 sifted across the field like fresh spring spray...

I start at this my sudden thought, perverse:
 tulips are red, philosophy is grey.

Zo'n teer jong meisje! Ja, zo lief bedeesd,
 zo kind! En dubbel grac'lijk, want ze is blond.
 Ze houdt – zegt moeder – ook haar geest gezond,
 omdat ze op haar raad goede boeken leest.

Ze kleurt, wanneer een heer haar groet, en vreest,
 dat net zijn terrier met haar herdershond
 zo raar gaat doen, twee poten van de grond,
 neen maar! zo'n vies en onfatsoenlijk beest!

Louys – verraadt ze – kan haar niet bevallen,
 wel Heine en Er, der herrlichste von Allen.

Ze haat, dubb'le afgunst, de mooie cocotte,
 dweept met Don Juan en lacht om Don Quijote:

in schijnbare Artemis ligt op de loer,
 hunkrend, demonisch, la bête d'amour.

How tender a young girl! So sweetly shy,
 so childlike! And twice graceful, since she's fair.
 Her mind's kept healthy too – she reads with care,
 her mother says, the good books I supply.

She blushes at a gentleman's salute,
 and fears his terrier's antics aren't quite sound
 with her Alsatian, two legs off the ground,
 oh dear me, no! what an unseemly brute!

Louys displeases her, she finds far finer
 'der herrlichste von Allen', and H. Heine.

She hates twice over every pert cocotte,
 adores Don Juan and laughs at Don Quijote:

apparent Artemis, there lurks for sure,
 yearning, demonic, la bête d'amour.

Hör', was der Berg, der starke, zu dir spricht,
wenn er zur Schlacht mit Fichtenfahnen weist,
mit Gletscherzähnen in den Himmel beisst,
mit Felsenspeeren in die Wolken sticht,

bei weltbeleuchtendem Gewitterlicht
ihn schwarzberitt'nes Feindesheer umkreist,
in Fetzen ihm den weissen Panzer reisst,
die Fetzen donnern, und die Fahne bricht –:

'Zum Geisteskampf trieb dich Natur hervor;
du wahnst, zum eignen Glück? Betrogner Tor,
wer an ein Ziel, wie er vergänglich, glaubt!

Leih' meiner Bäche Trauermarsch das Ohr;
und neige dann getrost dein Denkerhaupt:
Ein Bessrer folgt dir nach, wenn *du* zerstaubt.'

Hear what the mighty mountain says to you,
when with spruce standards he to battle calls,
with glacier-pointed teeth the sky he mauls,
with spears of rock the clouds he pierces through,

to lightnings that the whole world cause to blitz,
a horde of black-horsed foes around him treads,
and rips his armoured coat of white to shreds,
the shreds all thunder, and his standard splits –:

'To spiritual battle Nature called you here,
to happiness you thought? You fool misled,
a goal as transient as you to trust!

Lend to my rivers' funeral march your ear;
and then bow down consoled your thinker's head:
Your better will replace you when you're dust.'

Van alle dieren houd ik, maar een hond!
Tot in mijn ruggemerg snerpt scherp zijn blaf.
Trouw uit karakterloosheid, sluw en laf.
Tot in mijn keel ruik ik zijn stank.
Hij piest tegen elk ding,
ellendeling,
verpieterde proleet,
verslapte dekadent die Barzoi heet.
En 't spijt me zo, dat ik me niet vergis
en zelfs zo'n stinkend piesbeest Brahman is

All animals I love – except a dog!
Its piercing barking cuts me to the quick.
Spinelessly faithful, wily, gutless, thick.
Its fearful stench just makes me gag.
It pees on all it sees,
the bag of fleas,
the pleb with scrawny mane,
slack decadent with Borzoi for a name.
And I am vexed that even so it's true
such a piss-awful beast is Brahman too.